

Ziua când toți au șase ani

după Octav Pancu-Iași

Toată casa era luminată. era o agitație cum nu mai fusese din ziua când se pregăteau să plece la mare. În bucătărie, mama călca și vorbea cu tata care era în a treia cameră. Îmbrăca niște caiete în hârtie albastră și se sfătuia cu mătușa Niculina unde să lipească etichetele: la mijloc sau în colțul de jos? Bunica era în baie și potrivea apa în cadă.

— Unde ați pitit cutia aia de aluminiu? În ce-o să-și ia băiatul mâncarea? striga bunicul.

Asta a fost aseară! Dar să vedeți a doua zi, dimineața!

— E târziu, e șapte și treizeci și două de minute, dați-i zor! zicea bunicul.

— N-o să-l bată ghiozdanul în spate? se întreba mătușa Niculina.

— I-am făcut tartine și cu brânză și cu dulceață, să fie, zicea bunica.

— Pune-i o batistă în buzunar, zicea bunicul.

Numai el, Dumitrescu Radu, stătea în mijlocul camerei și nu zicea nimic.

Plecară grăbiți. Bunicul în frunte, după el bunica, apoi mătușa Niculina, mama și tata. Se apropiau de ușă, când mama dădu un țipăt:

— Am uitat băiatul!

— Da, spuse și tata, mi se pare că el este cel care începe școala azi. Noi numai îl conducem...

Și îl lăsară toți să treacă înainte, cu ghiozdanul în spate, în uniforma nouă și mirosind a săpun.

Începu să râdă, pentru că îi veni în minte că, mergând odată cu el la școală și bunicul, și bunica, și mătușa, și mama, și tata, toți aveau în ziua aceea șase ani.

Poveste de toamnă

după Titel Constantinescu

În fața ferestrei clasei de elevi e un măr. Uneori poposesc în coroana lui și rândunelele.

Mărul e însă supărat pe rândunele! Prea sunt gureșe. Și tocmai din cauza asta copiii nu sunt atenți la lecții!

Rândunelele se supără și ele pe măr! Prea are multe frunze care foșnesc de-ți iau auzul, nu alta! Cum pot oare să mai fie atenți copiii la lecții?!

Trec zilele. Vântul vine din ce în ce mai des pe acolo. Mărul foșnește mai mult. Nici rândunelele nu se mai simt bine în cuibul lor! Parcă este mai frig!

Rândunelele, într-o seară, i-au spus mărului:

— Vom pleca. Dacă mai stăm mult, copiii nu vor mai învăța din cauza noastră!

Mărul a foșnit trist:

— Îmi pare rău! Cred că și frunzele mele vor trebui să plece! Foșnesc prea tare! Copiii au nevoie de liniște, de foarte multă liniște!

— Altfel, spuseră din nou rândunelele, noi nici nu ne-am fi gândit să plecăm! Dar copiii, trebuie să învețe, nu?

— Absolut! a răspuns mărul. La asta mă gândesc și eu de câteva nopți!

Rândunelele s-au strâns în stol și au plecat. Frunzele mărului au început și ele să se desprindă una câte una, să se legene prin aer și să cadă în liniște la pământ.

— De ce-ați plecat? le-a întrebat o vrabie.

— Foșnim prea tare și copiii nu mai pot învăța. Altfel... altfel... noi... n-am fi plecat niciodată!

Povestea cărții

de Emilia Căldăraru

Zilele trecute Gheorghită s-a bucurat foarte - ca totdeauna când primește în dar o carte. E o carte de povești... să tot stai să-i privești pozele minunate desenate, în fel și chip colorate. Cât despre citit, lui Gheorghită îi citește mama-mare, în fiecare seară, la culcare. Numai că, de îndată ce bunicuța a isprăvit de citit, Gheorghită, de carte, s-a și plictisit. Ba chiar - să o spunem fără ocoliș - a rupt din ea o foaie să-și facă o jucărie.

— Ce nerozie! auzi el de îndată.

Se uită împrejur pe furiș... nimeni în odaie...

— Ce nerozie! repetă foaia de hârtie.

— A, tu erai? se miră Gheorghită.

— Eu... sau mai bine zis o rămășiță... din cartea ce-o vad pe jos aruncată. Hei, dacă-ai ști povestea cărții de povești...

— Povestea... ei? se întoarse Gheorghită spre carte, cu o privire mirată. Vrei să mi-o povestești?

— Este, de fapt, povestea tuturor cărților.

— Te ascult.

— A fost odată... nu prea demult, când poveștile acestea din carte erau toate doar niște gânduri și plăsmuri minunate, în mintea și inima scriitorului. Zile și nopți a trudit să le scrie, cu slove meșteșugite, care să farmece și să îmbie. Prietenul scriitorului, pictorul, a citit poveștile și a zis: "Ca să le placă și mai mult copiilor, eu le voi zugravi în culori".

— Adevărat. Mă bucur ori de câte ori găsesc și ilustrații într-o carte...

Povestea cărții însă merge mai departe..., căci fiecare carte se desenează și se scrie pe... hârtie. Povestea trece, deci, și prin păduri - acolo tăietorii doboară trunchiuri vechi și, până întră munții-n în tomnare, buștenii, curățați de uscături, îi mână-n văi, spre fabricile-n care mașini iscusite, de meșteri mari mânuite, macină lemnul, și-l mestecă bine, și-l moaie până devine o pastă. Iar pasta aceasta, albită, presată, uscată, frumos netezită, frumos tăiată, ajunge să fie hârtie.

Vine apoi tipograful, cel care alege-culege litere mari, litere mici, rânduri, pagini întregi - privește-mă și ai să înțelegi. Iar tipograful munca își împarte cu cel care-adună și leagă-mpreună, foaie cu foaie, o carte întreagă: legătorul.

— Văd eu acum prea bine de ce-ai ținut să-mi povestești povestea cărții de povești. Câți oameni au muncit pentru ea!... spuse Gheorghiuță, pe gânduri...

— De tot ce ai aflat, te văd bucuros. Sper să fie și cu folos.

— Fără-ndoială. Mai ales ca la anul mă duc la școală.

— Felicitări! Și când vei avea abecedar...

— Îl voi păstra ca pe cel mai scump dar!

— Până atunci însă mai ai de crescut...

— Iar, deocamdată, draga mea foaie de carte, am de-ndreptat măcar în parte răul ce ți l-am făcut. Știu cât de mult prețuiești! Iată, te voi lipi la locul tău în cartea cu povești.

Singur pe lume (fragment)

după Hector Malot

Cum am învățat să citesc

Ajunserăm curând la pădurice și ne așezarăm pe iarba care începea să încolțească și prin care florile răsăreau ici și colo.

Vitalis se munci să desprindă din scândură o fâșie de lemn cât mai subțire. După ce reuși, netezi această fâșie pe amândouă părțile, apoi o tăie în pătrățele mici, obținând în felul acesta vreo douăsprezece bucățele de aceeași mărime. Nu înțelegeam deloc cum voia el să facă o carte din niște bucățele de lemn. Atâta lucru știam și eu: o carte se compune din foi de hârtie pe care se văd niște semne negre.

— Pe fiecare din aceste bucățele de lemn, îmi spuse el, voi săpa, cu vârful briceagului, o literă de alfabet. Vei învăța astfel forma literelor și, când le vei cunoaște bine, de la prima vedere, le vei așeza unele lângă altele ca să poți alcătui cuvinte. După ce vei ajunge să formezi ușor cuvintele vei fi în stare să citești și într-o carte.

Curând învățai literele alfabetului. Ca să ajung însă să citesc, mai trebuia să treacă încă vreme, căci lucrurile mergeau destul de greu.

Învățându-mă pe mine literele alfabetului, Vitalis se gândi că ar putea să-l învețe în același timp și pe Capi. Dacă putuse câinele să-și bage bine în cap cifrele, de ce nu și-ar băga în cap literele? Și luam lecții împreună, astfel că ajunsesem colegul cățelului. Bineînțeles, Capi nu trebuia să rostească literele, deoarece nu avea grai, dar, când bucățelele de lemn erau înșirate pe iarbă, el trebuia să tragă cu laba literele pe care le spunea Vitalis.

La început am făcut progrese mai rezezi decât el, dar dacă inteligența mea era mai ageră, în schimb memoria lui era mai sigură. Și cum nu era niciodată cu gândul în altă parte, nu ezita și nu se încurca niciodată. De aceea, când greșeam, stăpânul nostru nu scăpa prilejul să spună:

— Capi o să citească înaintea lui Remi.

Iar câinele, înțelegând fără îndoială, dădea din coadă foarte mândru.

Asta mă supără într-atât, încât îmi dădui toată silința și, pe când bietul câine de-abia ajunsese să-și scrie numele, alegând dintre toate literele alfabetului pe cele patru din care era alcătuit, eu învățasem sa citesc chiar într-o carte.

De ce ruginesc frunzele

după Ion Lilă

Băiețelul stătea la fereastră și privea copacii. Câte o frunză ruginită se desprindea de pe câte o creangă și plutea lin spre pământ.

«Ce-o fi și cu toamna asta?», ofta băiețelul. «Uite ce le face bieților copaci... In curând nu or să mai aibă nici o frunză, și o să le fie frig la iarnă.

Gândul că în curând o să ningă și o să se dea cu săniuța, l-a mai înveselit puțin. Dar avea în fața ochilor copacul, căruia îi rugineau frunzele, și era tare îngrijorat: «cum o să mai tremure la iarnă, săracul...»

Deodată, i-a venit o idee, și a zâmbit încântat. «O s-o rog pe mama să-i împletească o vestă călduroasă .

O vrăbiuță ciripi mirată:

— La ce-i trebuie copacului vestă?

Dar băiețelul nu i-a dat atenție. «Ei, ce știe o vrăbiuță? Toată ziua ciripește și zboară fără astâmpăr de colo-colo...»

— Păi, da, a continuat vrăbiuța, tu nu știi că iarna copacul doarme? De-aia îi cad frunzele, fiindcă nu mai are nevoie de ele. Frunzele sunt subțiri și gerul le-ar îngheța și le-ar distruge. Așa, fără frunze, copacului nu-i mai pasă de baba-iarna, cât ar fi ea de friguroasă... Închide ochii și se culcă până la primăvară, ca ursul în bârlogul lui...

— Știi că ai dreptate, s-a bucurat băiețelul, și nu-i mai părea rău că ruginesc frunzele
A privit-o totuși mirat pe vrăbiuță.

— Auzi, i-a spus el cu teamă, dar ție de ce nu-ți cad penele?

— Păi, de ce să-mi cadă, s-a mirat vrăbiuța. Eu cu ce să mai zbor?

— Și nu o să-ți fie frig? Dacă vrei, pot s-o rog pe mama să-ți împletească o vestă călduroasă...

Vrăbiuța era să cadă de pe crenguța copacului de mirare.

— Vorbești serios?

— Da, a zis băiețelul, căruia îi străluceau ochii de bucurie. Și dacă vrei îți fac și un cuib pe balcon...

— Fă-mi numai cuibul, a mai ciripit vrăbiuța și și-a luat zborul grăbită. Pentru că ea trebuia să-și caute de mâncare, nu avea timp să stea toată ziua cu băiețelul de vorbă, deși i-ar fi plăcut.

Povestea frunzei călătoare

O familie de frunze trăia foarte fericită în copacul cel mai înalt din pădurea de la marginea satului.

Frunzișoara, mezina familiei, era extrem de frumoasă, veselă și foarte, foarte curioasă.

Stătea alături de suratele ei și se bucura de căldura mângâietoare a soarelui, de atingerea răcoasă a picăturilor de ploaie, de misterul stelelor, de poveștile păsărilor dar și a jucăușelor veverițe.

Frunzișoara doare mai mult ca orice să zboare, să călătorească, să vadă și să cunoască tot ce este în jur, să nu mai stea prinsă, fixată toată ziua de creangă.

Dorea să nu mai vină poveștile la ea... să meargă ea să le găsească.

Zi și noapte Frunzișoara visa la marea ei călătorie. Nu destăinuia nimănui visul ei de frică să nu râdă de ea.

A băgat se seamă că a primit o culoare galben-aurie. Și-a dat seama că asta era un semn de maturitate.

Într-o zi surorile ei și-au luat zborul luate de o pală de vânt. Abia au reușit să-și ia rămas bun. Cât a plâns! Ea a mai rămas o săptămână. Prinsese o culoare galben-maronie. Fără veste a cuprins-o o amețelă ușoară. A simțit cum se desprinde ușor și începe a pluti. Era așa cum și-a închipuit. Un furiș de vânt o ridica ușor, o învârtea și când credea că va atinge pământul o ridica din nou. Era tare fericită. Parcă se dădea în leagăn.

Un vânt ușor a purtat-o peste sat, peste un râu nu prea mare... Era tare mulțumită.

Vântul se aspri puțin și Frunzișoara se îndepărta de tot ce îi era familiar. A avut o strângere de inimă. Unde o va purta vântul? Așa gândind a ajuns într-un orașel cu clădiri înalte, mult zgomot, mulți oameni.

Trecând pe deasupra unui parc a văzut oameni plimbându-se, copii care se jucau. Un băiețel și o fetiță, jucau veseli fotbal. Frunzișoara ateriză în sfârșit pe caldarâm. Ce se va întâmpla?

Băiețelul a văzut-o și i s-a părut tare simpatică. A luat-o de codiță și, privind-o, i-a venit o idee.

A dus-o acasă și a realizat un frumos tablou. Frunzișoara mulțumită, zâmbea din tabloul așezat de băiat deasupra biroului său. A meritat să facă această călătorie. Tabloul băiețelului era minunat!

Polul Nord și Polul Sud

de Constanța Buzea

Fără glume și povești,
Polul Sud și Polul Nord
Știi să le deosebești?

Ține minte, nordul are
Urși polari și vulpi polare.
Sudul are știe-oricine,
Pinguini și pinguine.

Nordul e ocean oval.
Sudul e continental.

— Cu-Aurora boreală.
Cu noaptea polară, cum e?
— Cum să fie? O minune!

Soarele care răsare,
După șase luni apune...

Apolodor, un pinguin călător

de Gellu Naum

Unde-a mai fost Apolodor
Eu nu prea știu. (A cui e vina?)
A fost un drum obositor?
A zăbovit în Argentina?
La Capul Horn? În altă parte?
A izbutit Apolodor
Să mai găsească un vapor
Și să pornească mai departe ?
Atâta știu: era în marte...
Bătea un vânt de vreme rea
Și-n largul mării viscolea
Când a zărit Apolodor
Antarctica, printre ghețari...
Și-a debarcat triumfător
Pe gheața Golfului Terror....
Și l-au primit, la debarcare,
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vârstă pinguin)
Și mama, Apolodorica
(O pinguină, atâtica...)
Și tata, Apolodorel
(Un pinguin mărunț și chel),

Și Unchiul Apolodorini
Și neamurile, și vecinii...
Cum s-a simțit Apolodor
Pe gheața Golfului Terror?
Era un frig, îngrozitor,
Mai frig ca-n orice răcitor,
Un ger tăios ca un cuțit
Și-un viscol nemaipomenit.
Iar el se prăpădea de dor:
își amintea Apolodor
de foștii lui colegi din cor.
Ofta, ofta Apolodor
Iar tata, Apolodorel,
Și unchiul, Apolodorini,
Și neamurile și vecinii
Ședeau grămadă lângă el
Și-l îmbiau cu zeci de pești:
- Ia-i, dragă, dacă ne iubești...
- Nu mai fi trist, Apolodor...
- Ți-i dăm pe toți, dacă zâmbești.
Dar el ofta, ofta de zor:
- Aș vrea să plec la București...

Și-a stat de-a chibzuit puțin
Bunicul Apolodorin
Apoi a spus:
— Eu nu te țin.
Căci dorul e un mare chin.

Decât să stai și să jelești
Aicea, mistuit de dor,
Mai bine pleci la București.
Și a plecat Apolodor...

Povestea lui Melc cel iute, umblător pe drumuri multe

(din vol. „De-a poveștile” de Passionaria Stoicescu)

Au fost odată,
ca niciodată
în iarba înaltă,
un melc și o melcă
și nimeni nu le zisese
„mamă” și „tată”.

Doamna melcă
își puna o pestelcă
și pregătea dimineață
ceai de izmă creață
la prânz, iarbă nouă,
seara, suc de rouă.

Domnul melc
Cerceta, mă rog,
de la frunză până la floare,
„meteorolog”
pipăind aerul
prin patru „observatoare” .

- Azi, fix, la două,
Precis o să plouă!
- Să plouă, ce-mi pasă,
intrăm iute-n casă!

Făceau și întreceri de sprint
pe piste subțiri de argint
- Eu am ieșit pe locul întâi!
- Ba eu am fugit mai tare!

Si din nimic se certau
și se retrăgea în căsuța lui fiecare.

Dar într-o zi,
când floarea de măr îmboboci,
doamna melcă vesti
cum pe lume,
nerăbdător,
a apărut într-un
alb, răsucit foișor.
multașteptatul ei fiu,
melcușor.

Șiscoțându-șicornițele,
căci voia pe ai lui să-i sărute,
spuse cu voce subțire
- Să nu vă mire,
numele meu de botez
e....cel Iute!
Degeaba se mirară,
desigur cu temei,
mama și tata
că graba nu-i ușoară
și nu-i făcută pentru ei...

Căci fiul de melc.
pasămite,
era năzdrăvan
șicreșteaintr-o oră
cât alții într-un an.

Iar când i-ajunse
cam de-o șchioapă casa
se pregăti s-o ia la sănătoasa.
- Sunt cel mai iute melc
și-am să plec
în lumea nemăsurată ...

- Mai repede, mamă!
Mai repede, tată!
Când știu că o frunză
înseamnă o țară,
întinderea ei cu nervuri
mă-nfioară!
Să merg peste tot vreau,
să aflu de toate,
chiar dacă-i povara
căsuța din spate!

Oh, cum îl rugau
cu ochii la cer
și mama și tata
să mai rămână
măcar o săptămână ....
- Cum o să mai stau,
Când, am văzut
tot ce era de văzut pe-aici,
din țara pădădiei
la mușuroiul de furnici?

Și astfel Melc cel Iute
plecă în lumea toată.
Trecu răscruci de iarbă,
păduri de mușchi mărunte,
și se trezi deodată
în fața unui munte,
care era o ..... gheată!

Școală în pădure

de Passionaria Stoicescu

La intrare, ștergătoare
Pentru ghetetele murdare,
Și-n ferestre, înfoiate,
Margarete și mușcate,
Iar în clasă, mățos
Un covor de mușchi pe jos.

Dar școlarii cine sunt?
Nu ți-am spus nici un cuvânt,
Fiindcă azi e prima zi
Și, atunci când vor veni,
Îți vor spune la intrare
Cum se cheamă fiecare.

— Stii tu cine-i școlărița?
— Coadă-roșieVulpița!
— Ai ghicit! De curioasă
Prima a intrat în clasă.

După ea, cu pașii mici,
Țepoșilă Gh. Arici.
Dar e tare supărat
Fiindcă ursul Mormăici
i-a șoptit când a intrat:
„Tu cu cine ai să stai,
dacă ești un ghem de scai?”

Dornici să învețe carte
Au venit de, hăt, departe
Barza Picioroange-Lungi
Și cu melcul Nu m-ajungi,
Că pe lac, la ei acasă,
Nu se face nici o clasă.
S-au vorbit de-acum o lună
Să stea-n bancă împreună
Și, subțire ca un cui,
Barza, hop, în banca-ntâi.

Melcul pipăie din coarne:
„Soro, vezi c-or să te-toarne!
Dumneata n-ai gâtul scund
Si-or să te trimită în fund!”
Dar ea clămpăne din cioc:
„Nu mă mișc de aici de loc!”
Și-n necazul tuturor
Se proptește într-un picior.

Ca o minge stând să cadă,
s-a rostogolit o ...coadă
roșcovană ca blănița.
Cine-i? Ghici?
— E școlărița
Ronțăiescu Veverița!

Cu lăbuțele asudate
Intră Chiț-roade-de-toate,
Vorbăreț și plin de fală:
și neastâmpăratul care
iscodește prin sertare,

prin pupitrele de lemn...”

„Chiț, credeam că-s primu-n școală

TocănescuGhionița
Tocăne în brazi ușor:
„Toc, toc, toc
toți la un loc!
-Liniște, căci pe cărare-i,
Buna noastră-nvățătoare.

Și, cu glasul ca vioara,
Domnișoara Căprioara,
Catifea pe ochi și bot,
s-a emoționat de tot.
Dar îndată își revine:
„Dragi copii, eu sunt, știți bine,
noua voastră-nvățătoare.
Vă doresc la fiecare,
Să fiți buni, ascultători
Și la carte silitori!”

Povestea uriașului egoist

după Oscar WILDE

În fiecare după amiază, când se întorceau de la școală, copiii obișnuiau să se joace în grădina Uriașului.

Era o grădină mare și frumoasă. Aici creștea o iarbă deosebit de fragedă și verde. Ici-colo în iarbă se zăreau flori gingașe, asemănătoare stelelor. Cei doisprezece copaci de piersici se încărcau primăvara cu flori delicate de un roz sidefiu, iar toamna cu fructe ispititoare, din belșug. Păsările, ascunse în frunzișul copacilor, cântau atât de dulce, încât copiii se opreau din jocurile lor pentru a le asculta.

— Ce bine e aici! își spuneau unul altuia copiii.

Într-o zi a apărut Uriașul. Fusese în vizită la prietenul său, Căpcăunul din Cornwall.

— Ce faceți voi aici? țipă el cu o voce aspră, care-i făcu pe copii s-o zbughească de acolo cât de repede au putut.

— Această grădină este a mea, doar a mea! a strigat Uriașul. Doar eu mă pot juca aici.

Și a construit în jurul grădinii un zid înalt și a scris pe el: „Trecerea strict interzisă”.

Era un Uriaş foarte egoist. Bieţii copii nu mai aveau acum unde să se joace. S-ar fi jucat în stradă, dar acolo era prea mult praf şi prea multe pietre şi nu le plăcea deloc. După lecţii hoinăreau în jurul zidului şi tânjeau după minunata grădină.

— Ce bine era acolo! îşi tot spuneau ei unul altuia.

A venit Primăvara şi toată ţara s-a umplut de flori şi păsări. Doar în grădina Uriaşului Egoist mai era Iarnă. Aici nu cântau păsările şi copacii uitaseră să înflorească. O singură firavă floare şi-a scos căpşorul din iarbă, dar, când a văzut ce scrie pe zid, i s-a făcut milă de copii, s-a retras înapoi sub pământ şi s-a dus la culcare.

Zăpada şi Gerul triumfau:

— Primăvara a uitat de această grădină! Noi vom locui aici tot anul împrejur.

Apoi l-au invitat pe Vântul de Nord, să le facă companie, şi acesta a venit în mare grabă. Acesta toată ziua urla prin grădină.

— Ce loc încântător! a exclamat el. S-o chemăm în vizită şi pe Grindina.

Şi Grindina a venit. Zi de zi, ore în şir ea lovea acoperişul castelului, până a spart aproape toată ţigla.

— Oare de ce nu mai vine Primăvara? se întreba nedumerit Uriaşul cel Egoist, sezând la geam şi privind la grădina albă şi rece. Sper să vină totuşi.

Dar Primăvara nu a mai venit. Şi nici Vara. Toamna a dăruit fructe aurii tuturor grădinilor şi doar grădinii Uriaşului nu i-a adus nimic.

— Este prea egoist, a spus ea.

Aşadar, în grădina Uriaşului era mereu Iarnă. Vântul, Ploaia, Gerul şi Zăpada zburdau printre copaci.

Într-o dimineaţă, când stătea lungit în pat, Uriaşul a auzit o încântătoare muzică. Răsuna atât de dulce, încât a crezut că muzicanţii Regelui treceau prin preajmă. În realitate era doar o mică pasăre, care ciripea la geam. Dar prea mult timp trecuse de când Uriaşul nu mai auzise cântec de pasăre în grădina sa şi acest ciripit îi părea cea mai frumoasă muzică din lume. Grindina se oprise din dansul ei nebunesc. Vântul de Nord a încetat să urla. Un parfum delicios pătrunse prin geamul deschis.

— Cred că a venit şi Primăvara, a spus Uriaşul. A sărit din pat şi a privit afară.

Şi ce-a văzut?

Avea în faţă cea mai minunată privelişte. Printr-o mică spărtură în zid, copiii au pătruns în grădină şi stăteau căţăraţi pe crengile copacilor. În fiecare copac era câte un copil. Copacii s-au bucurat atât de mult de această revenire, încât s-au acoperit cu flori şi îşi întindeau cu tandreţe braţele de-asupra lor. Păsările, cuprinse de veselie, zburau ciripind. Florile se îteau râzând din iarba verde.

Era un peisaj de poveste. Doar un colţ al grădinii mai rămânea stăpânit de Iarnă. Şi acolo stătea un băieţel. Nici nu ajungea la ramurile copacului cât de mic era. Tot rătăcea în jurul pomului şi plângea cu jale. Copacul era încă acoperit de gheaţă şi zăpadă, iar Vântul de Nord sufla şi urla printre ramurile lui.

— Urcă, băieţele, îl tot îndemna Copacul şi îşi apleca crengile cât de jos putea.

Dar băiatul era prea mic.

Inima Uriaşului zvâcni cu duioşie.

— Egoistul de mine! exclamă el. Acum ştiu de ce Primăvara nu mai venea pe aici. Îl voi urca chiar eu pe micuţul băieţel până în vârful copacului, voi dărâma zidul şi grădina mea va fi mereu un loc de joacă pentru copii.

Cu adevărat îi părea rău pentru tot ce făcuse.

Coborî jos, deschise încet uşa de la intrare şi se îndreptă spre grădină. Dar copiii, când l-au văzut, s-au speriat rău şi au fugit. Şi Iarna din nou a pus stăpânire pe grădină. Doar micuţul băiat a rămas în acelaşi loc. Ochii îi erau plini de lacrimi şi el nu a putut să-l vadă pe Uriaş. Stăpânul grădinii s-a furişat pe la spatele copilului, l-a luat cu grijă şi l-a urcat în copac. Într-o clipă copacul a izbucnit în floare. Păsările au venit pe ramuri şi au început să cânte. Plin de bucurie, micuţul şi-a întins mânuţele şi l-a îmbrăţişat pe Uriaş. Copiii, văzând că Uriaşul nu mai era rău ca altădată, au revenit în grădină şi odată cu ei a sosit şi Primăvara.

— Din clipa aceasta grădina este a voastră, copii, a spus Uriaşul. Şi luând un topor a sfârâmat zidul.

Metroul

după Passionaria Stoicescu

Sapă cârţiţa din nou
alte linii de metrou.
Sfredeleşte cu mult zel
pentru fiecă tunel.
Patru galerii sunt gata,
tuşti! metroul ca săgeata.
Căci soborul conductor
se pricepe la motor.
Paznici la metrou, la uşi,
stau vreo patru cărbuşi.

Vin grămadă zeci de râme
cât pe-aci să îi dărâme.
Hop şi-un greiere şiret:
– Dă-te jos, că n-ai bilet!
– N-am bilet, dar am chitară;
n-o să mă lăsaţi pe-afară...
Licurici cu felinare
dau semnalul de plecare.
Greierul neobrăzat
de rădaşcă-i amendat.

Povestea unei picături de apă

de M. Ghiviriga

— Nicu! Nicu!

— Cine mă strigă? întrebă băiatul speriat.

— Pic, pic, pic. Nu mă lăsa să cad! Prinde-mă!

Băieţelul prinde picătura de apă pe o farfurioară.

— Îţi mulţumesc, Nicule!

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Să-ţi povestesc...

Odată locuiam împreună cu alte picături de apă într-o oală care fierbea pe aragaz. Din cauza căldurii focului, unele picături se prefăceau în aburi. Pe fereastra deschisă, aburii fugeau repede afară și se ridicau sus spre Soare.

— Unde s-a dus apa? ai întrebat-o pe bunica. Ea ți-a arătat cum deasupra apei care fierbe se formează aburi, care se ridică în sus. Prefăcută în aburi m-am ridicat și eu din oala aceea. Am trecut pe lângă tine, am ieșit pe fereastră și m-am înălțat spre văzduh.

Acolo sus m-am întâlnit cu alte picături mici, transformate în vapori de apă (tot un fel de aburi). Știi de unde veneau?... Din pământul udat de ploaie, din apa râurilor și chiar din marea cea mare. Din cauza căldurii dogoritoare a Soarelui, apa se prefăcuse, ca și mine, în vapori de apă. Știi cum se numesc grămăjoarele acestea de vapori care se văd pe cer?

— Nori.

— Exact. Cu timpul ne-am strâns mai mulți unul lângă altul și, trecând prin straturi reci de aer, ne-am transformat din nou în picături de apă. Am pornit-o cu repeziciune spre pământ. Eram un strop de ploaie. Ploaia m-a aruncat pe pământ, iar din el m-au luat plantele însetate. Le-am ajutat să crească și să rodească.

Dar stai să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat într-o iarnă...

Eram sus, de tot, în văzduh, cu alte picături de apă. Ne-am îndreptat apoi spre pământ. Pe drum ne-a cuprins un frig teribil. Ne-am pus haine pufoase, albe și am început să ne jucăm plutind încet.

Te-am recunoscut într-un grup de copii care strigau: ninge! ninge!... și m-am așezat pe mânășta ta albastră. Eram atunci un fulg de zăpadă. Ai suflat spre mine. Mi-era cald. Mi-am aruncat haina albă și am devenit din nou o simplă picătură de apă.

— Draga mea prieten noi ne-am întâlnit de atâtea ori!

— Așa este. Într-o dimineață de vară m-ai găsit aninată de o frunză fiindcă în nopțile

de vară, când vaporii de apă ating frunzele reci, ei se prefac în stropi mici de rouă. Într-o dimineață de toamnă ai privit bruma și n-ai știut că și eu mă găsesc acolo..

Altă dată am intrat în pământ de unde am ieșit afară formând cu alți frați un izvor.

Oamenii captează apa din aceste izvoare și o duc prin țevi la robinetele din bucătărie și baie. Pe acest drum am ajuns și eu la tine. Dar... Nicule, nu vezi ce mică am rămas? Mă evapor...

— Mai stai puțin, te rog, Pic! Spune-mi, când ne mai vedem?

O veste mare despre un băiat mic

de Octav Pancu-Iași

Vestea cea mare făcu într-o clipă ocolul pământului! Nu trecură nici cinci minute de la aflarea veștii că auzirăm ciocănituri în ușă.

Era Iepurașul-urechi-lungi-dar-la-fugă-nu-l-ajungi. Auzise vestea cea mare și venise să-l felicite pe Alexandru. Strânse cu lăbuța mâna lui Alexandru și o scutură:

— Să trăiești, băiete! Așa îmi placi!

Nu plecă bine Iepurașul că auzirăm iar soneria. Cine credeți că venise, ducând în spate un brăduț ? Nimeni altul decât Ariciul-țepi-o-mie-dă-mi-unul-și-mie! Îl îmbrățișă pe Alexandru și-l sărută pe amîndoi obraji:

— Bravo, băiete! Să crești mare! Ți-am adus și un brăduț, să-l împodobești de Crăciun!

Dar abia ieși Ariciul că auzirăm telefonul: țirrr ! țirrr!

La telefon, o voce groasă și răgușită :

— Noroc, băiete! Aici e Ursul-labă-lată-cine-a-simțit-o-nu-mai-vrea-o-dată ! Am aflat și eu vestea cea mare. Bravo! Dă-i înainte, așa! Am s-o pun pe Ursoaica-gospodină-mare-face-colțunași-și-vărzare să-ți coacă o plăcintă pe cinste...

Dar nu termină bine Alexandru de vorbit la telefon că veni Poștașul-iute-aduce-răvașul cu o tolbă plină de scrisori, cărți poștale, ilustrate și telegrame.

O scrisoare venea tocmai din Africa și suna așa:

„Sunt foarte bucuros de ce am auzit. Te salut cu prietenie și-ți trimit cu primul vapor zece portocale și una pe deasupra.” Și iscălea: Un-pui-de-crocodil-care-face-baie-în -Nil.

O carte poștală ilustrată înfățișă un ghețar. Pe spatele ei scria:

“Salutări de la Polul Nord. Am aflat vestea cea mare și-ți strâng mâna. Vei primi de la mine un butoi cu înghețată de vanilie”. Și semna: Ursul-alb-ca-smântâna-se-dă-pe-gheață toată-săptămâna.

O telegramă era trimisă din Asia cea îndepărtată:

„Să fii sănătos. Stop ! Sunt mândru de tine. Stop! Iți trimit orez să-l mănânci cu lapte. Stop!” Semnat: „Elefantul-cât-o-casă-dar-mie-nu-mi-pasă.

Deodată intră pe fereastra deschisă Porumbelul-călător-cu-un-plic-legat-de-picior. Desfăcurăm plicul și înăuntru ce era?

„Să fii vesel și să trăiești o sută de ani, îți urează Zebra-cu-picioare-lungi-și-cu-pijama-în-dungi. P.S.: Iți trimit o ciocolată, s-o mănânci sănătos.”

Toată lume știa, toată lumea aflase de vestea cea mare!

Numai leneșul Motan-blană-moale-nu-face-două-parale dormise după sobă, la căldurică, și nu aflase nimic.

— Dar ce se întâmplă? Ce se întâmplă ?

— Cum? Nu știi ? se miră un Șoricel-lasă-l-să-trăiască-și-el. Alexandru s-a încălțat azi pentru prima oară singur. Fără ajutorul nimănui... Și fără să greșească: gheata stângă pe piciorul stâng, gheata dreaptă pe piciorul drept. Asta-i tot!

Iepurașul palavragiu

după V. Kapninski

Trăia odată într-o pădure un iepuraș căruia tare îi plăcea să toarne tot felul de minciuni. Născocea câte una, de-ți era mai mare dragul s-o ascuți.

Odată iepurii pliveau stratul de morcovi. Se apropie iepurașul-născocilă și zice:

— Ce bine ar fi dacă morcovii ar crește în pom iar iepurii și-ar inventa niște aripi. Ar zbura în jurul pomului și-ar culege morcovii!

— Hei, palavragiule! Pleacă, nu ne mai ține din treabă! strigă un iepure bătrân.

Așa i-a rămas iepurelui porecla de „Palavragiu”.

E o zi fierbinte. Iepurii stropesc straturile de morcovi. Aleargă cu gălețile de la strat la râu, de la râu la strat.

Se apropie Palavragiul, încearcă să povestească ceva, iepurii îl gonesc, n-au timp să asculte vorbe goale, trebuie să muncească.

Iepurașul se așază sub un tufiș și privește cum aleargă, încolo și-ncoace, în cerc, iepurii cu gălețile și stropesc straturile. Și i s-a năzărit Palavragiului că, parcă o roată vie s-ar învârti.

— Ehei, dar se poate inventa o asemenea roată, care să aducă singură apa. Atunci nu ar mai trebui să mai fugă la râu !

A apucat Palavragiul un băț și a început să deseneze ceva pe nisip. O să vadă ei!

Au obosit iepurii să tot care apă. Au început să pălească frunzele morcovilor. S-au întristat iepurii. Văd însă că Palavragiul rostogolește din pădurice nu știu ce mașină. Fixează roata în apă. Aduce până la straturi jgheaburi din scoarță de mestecăn. În jurul roții atârnă gălețușe.

Un pui de veveriță sare pe roată și începe să alerge pe traverse. Roata pornește să se învârtă și mașinăria să funcționeze. Gălețușele scot apa din râu și o varsă în jgheaburi.

Curge apa pe straturile de morcovi. Frunzele capătă din nou culoare, se fac tot mai frumoase.

Cum au văzut asta iepurii, au început să sară în sus de bucurie.

— Așa da Palavragiule ! Așa da, bravo! Hai să-l ridicăm pe brațe pe Palavragiu.

În acel moment s-a apropiat bunicul Arici, a zâmbit, și-a netezit mustățile și a zis:

— Cum adică palavragiu ? Acum el nu mai este pentru noi palavragiu, ci Inventator.

De atunci, nimeni nu-l mai strigă pe iepure Palavragiu, ci îi spun cu respect: „Inventatorul nostru!”

Ciubotelele ogarului

de Călin Gruia

De unde avea Iepurele doi galbeni, nici eu nu știu! Dar povestea spune că, într-o toamnă, el pornise spre un iarmaroc vestit.

De mult se gândea Iepurele că i-ar sta bine cu o pălărie albă, cu o pană de păun și cu o scurteică verde, dar nu pentru asta se grăbea el spre iarmaroc, ci ca să-și cumpere ceva pentru încălțat, că era desculț.

Începuseră ploile de toamnă, vântul împrăștia frunzele pe poteci și frigul prinse să-l strângă de picioare. De aceea, își înfundă pălăria veche până peste urechi, își strânse zăbunul pe trup și iuți pasul, ca să ajungă mai repede la iarmaroc.

Și, cum mergea Iepurele uitându-se când în dreapta, când în stânga, ciulind urechile la orice foșnet, iată că mai spre seara se întâlnește pe o potecă cu Ogarul... Ogarul era gras, voinic, îmbrăcat într-o șubă călduroasă și purta în picioare niște ciuboțele nou-nouțe... După ce-și dădură binețe, ca doi călători de treabă, o porniră împreună prin deșisul pădurii. Iepurelui i se scurgeau ochii după ciuboțelele Ogarului; pentru că tare mai erau frumoase, iar lui îi era strașnic de frig la picioare!

— Cât ai dat pe încălțări? întrebă sfios Iepurele.

— Doi galbeni, cât să dau! îi răspunse fudul Ogarul.

— Mă duc și eu la iarmaroc, adăugă Iepurele

— Să-mi cumpăr ciuboțele.

— Păi, tot acolo merg și eu, am treabă cu un negustor... Ciuboțele se găsesc câte vrei, numai bani să ai!, zise Ogarul.

— Am doi galbeni, șopti Iepurele.

Ogarul nu spuse nimic, ci își răsuci vârful mustăților ca și cum lui nu i-ar fi păsat câți bani are Iepurele.

Și, au mers ei așa, au mers, până s-a întunecat de-a binelea. Drumul nu-l mai vedeau bine. O ploaie rece și deasă se abătu în calea lor, de-i dărdâiau bietului Iepure dinții de frig.

— Uite ce zic eu, cumetre, vorbi Ogarul.

— Te văd desculț... Și, apoi e noapte și frig... Mai ai și bani la dumneata... Bani, am și eu... și, cine știe cu cine ne putem întâlni, că pădurea e plină de tâlhari...

Iepurele ciuli urechile, își strânse mai tare zăbunul, ca să simtă banii ce-i avea într-un buzunăraș la piept.

— Și, ce-i de făcut atunci? întrebă el.

— Păi, de ce sunt pe lume hanuri?... Pentru vreme de noapte, pentru adăpost... E pe aproape hanul Ursului...

— Eu zic să tragem la el, dormim și pornim mâine dimineață... Poate, până atunci mai stă și ploaia.

Iepurele nu avu încotro și-l ascultă pe Ogar.

Scuturându-și luleaua de ușa hanului, Moș Martin îi primi tare bucuros:

— Ce vreme rea! Nu te-ar lăsa inima să lași pe cineva afară!... Hei, și dumneata mai ești și desculț... Treci colo lângă foc, de-ți mai încălzește picioarele!

Iepurele se apropie zgribulit de vatră. În afară de ei și de hangiu, nu mai era nimeni în han. Moș Martin ieșea din când în când afară și se uita de-a lungul drumului, să vadă dacă nu cumva se mai îndreapta spre hanul lui niscaiva călători.

— Eu zic să cerem ceva de mâncare - șopti Ogarul.

— Cere dumneata, cumetre. Mie nu mi-e foame... Și apoi, nu am nici un mărunțiș. Că dacă schimb un galben, rămân toată iarna desculț.

— Hei, ce ciudat mai ești, cumetre!... Dar cine ți-a cerut, mă rog să-ți schimbi galbenii... Pentru plată, am eu bani destui... Că, doar nu mă voi lăcomi la un sărac ca tine... Și, întorcându-se, Moș Martin în han, Ogarul spuse:

— Ei, Moș Martine, dă-ne ceva de îmbucac și de băut...

— Am niște plăcinte...

— Aș mânca și eu din ele!

— Am friptură, faguri de miere și vin de stafide...

— Dă-ne de toate și din toate, cumetre, spuse Ogarul lingându-și buzele. Moș Martin își puse șorțul pe dinainte, ca un hangiu adevărat ce era și, prinse a aduce bunătățile. Ogarul începu să înghită cu lăcomie bucată după bucată. Iepurele se rușină și abia-abia gustă și el o bucațică de placintă cu varză. Și, poate n-ar fi gustat deloc, dacă nu l-ar fi poftit Ogarul.

— Mănâncă cumetre, că de la dumneata mănânci.

Ogarul parcă nu mâncase de o lună, așa-i trosneau fălcile și-i umbla limba în gură. Până să-și fumeze Moș Martin luleaua, Ogarul mânca toată mâncarea din han. La urmă ceru o cană cu vin de stafide, pe care o bău pe nerăsuflăte. Iepurele se uită mirat. Se minună și Moș Martin.

— Măi, măi, încă n-am văzut un drumeț mai flămând ca dumneata. Să-ți fie de bine, Ogarule... Și acum, vorba aceea: „Frate, frate, dar brânza-i pe bani”...

— Ați mâncat și ați băut, numai bine de doi galbeni, zise Ursul. Ogarul prinse a se căuta prin buzunari. Căuta prin buzunari la pantaloni, căuta la șubă, dar degeaba căuta: nu avea nici un ban. În cele din urmă spuse Iepurelui:

— Plătește dumneata, cumetre!

— Cum să plătesc? Așa ne-a fost vorba?

— Plătește, că am uitat punga acasă. Îți dau eu banii la iarmaroc. Am să mă împrumut la un prieten negustor...

— Cum?... Vai, ce să mă fac?! Să rămân desculț?

Ogarul începu să râdă pe sub mustați. Moș Martin își ieși din fire.

— Mie să nu-mi umblați cu de-astea. Plătiți, că altfel am eu ac de jocul vostru...

— El m-a poftit și la han, el m-a poftit și la masă, spuse chicotind Ogarul. El să plătească.

— Nu-i adevărat, Moș Martine. Eu n-am mâncat mai nimic. Vine iarna și, dacă plătesc, rămân desculț...

— Ei, că doar n-oi încălța eu toți desculții din lume! Că a mâncat și a băut Ogarul e drept, dar lucru curat aicea nu-i...

— Acum îmi dau eu seama ce fel de mușterii mai sunteți! V-ați sfătuit să-mi faceți pagubă..., zise Ursul. Și, Moș Martin apucă un ciomag pe care îl ținea pitit după ușa pentru asemenea călători și îl ridică spre Ogar.

Ogarul îl arată pe Iepure. Iepurele, văzând ciomagul, începu să tremure de frică. Și de voie, de nevoie, scoase din buzunar băsmăluța în care avea legați cei doi galbeni și-i plăti ursului.

Moș Martin se uită la ciuboțelele Ogarului, apoi la picioarele goale ale Iepurelui, mârâi ceva și luă galbenii. Ogarul își șterse mustățile, se culcă și adormi fără grijă. Moș Martin văzând că nu mai vine nimeni la han se duse și el în odaia lui să se întindă pe o laviță. Numai Iepurele nu se culcă. Cum putea să doarmă? Rămăsese fără bani... Și, deafară vântul se auzea mai furios și ploaia bătea în ferestre.

De necaz, Iepurele începu să plângă pe înfundate... Cum de se lăsase păcălit de Ogar. Ofta și se gândea, că în curând va veni iarna.

Vor fi viscole și zăpezi mari... va fi mult mai frig, iar el va umbla zgribulit și desculț... Ogarul sforăia într-o odaie, Moș Martin în alta, numai pe bietul Iepure nu-l prindea somnul.

Și, a stat Iepurele, a stat până la miezul nopții. Și s-a tot gândit și răzgândit, ce să facă, ce să dreagă...? Parcă vedea cum desfăcuse băsmăluța și dăduse lui Moș Martin banii... Cum ursul stătuse o clipă pe gânduri, uitându-se când la ciuboțelele Ogarului, când la picioarele lui, de parcă ar fi voit să-i spună ceva. Ce anume?

Deodată, în mintea Iepurelui se făcu lumină, își șterse lacrimile și intră în odaia Ogarului. Ciuboțelele erau puse lângă sobă, să se usuce. Nu mai stătu pe gânduri... Încălță ciuboțelele Ogarului, pași încet, ieși din han și ține-o băiete tot într-o fugă.

„Mi-am făcut singur dreptate”, se gândea Iepurele, afundându-se tot mai mult în pădure și-n noapte.

Spre ziuă se trezi Ogarul și voi să se încălțe. Dar, ia ciuboțelele de unde nu-s! Moș Martin, ivindu-se în prag, dădu, râzând din umeri. Ogarul nu mai zăbovi la han, ci porni să-și caute încălțările. Se cunoșteau bine urmele din noroi și, începu Ogarul a fugi și a fugi pe urmele Iepurelui. La început îi venea tare greu, el era gras, de-abia se mișca, da-ncetul cu încetul, prinse a se subția la alergătură.

Nu după multă vreme îl zări pe Iepure pe un deal. Ține-te după el!

Au fugit, au tot fugit prin pădure, peste ogoare, peste dealuri, hăt în zare. Ogarul găfâia și se subția, dar Iepurele tot mai sprinten se făcea.

Trecu toamna, trecu iarna, veni primăvara, apoi veni și vara și fuga lor nu mai contenea.

Se zice că, pe Iepurele din poveste, Ogarul nu l-a putut prinde.

De atunci, cum vede un ogar un iepure, cum se ia după el, cu gând să-l prindă și să-l descalțe.

Extraterestrii de buzunar

după Alina Nour

— Nouă ne place pe Pământ pentru că există buzunare care circulă fără combustibil! zise fetița.

— Aici trăiesc niște oameni mari care trag după ei niște buzunare mici! o completă băiatul.

Ema privi curioasă spre ciudata pereche, formată dintr-un băiețel și o fetiță, nu mai mari decât un deget, care pluteau prin fața ferestrei sale, instalați într-un adevărat vehicul, un frumos buzunar din catifea albastră, pe care îl manevrau folosind ca volan un nasture de plapumă.

— Hei, pământeanco, cum te cheamă ? strigară cei doi spre fetiță.

— Pe mine mă cheamă Ema.

— Noi suntem Emi și Eli. Ni se mai spune și... „extraterestri de buzunar” și venim de pe PLANETA CELOR TREI SORI!

— Să știți că a fost o surpriză foarte mare pentru mine, începuse Ema. Când am auzit zbârnâitul acela apropiindu-se... și am văzut buzunarul vostru... comic... pardon!... cosmic, plutind prin fața ferestrei mele. Ha! ha! Știți, mi s-a părut nu numai ciudat dar și caraghios!

— Ha! Ha! râse, la rândul ei, Emi. Și eu mă întreb de ce oare voi, pământenii, aveți obiceiul nostim să vă cărați numai mâinile în buzunare, în loc să intrați în ele, cu totul. Să le puneți un motor și să călătoriți confortabil! Normal ar fi să vă ducă buzunarele pe voi și nu voi pe ele.

— De fapt situația asta ne convine de minune, interveni Eli. Noi, extraterestrii de buzunar, când venim pe Pământ și se întâmplă să ni se termine combustibilul, ne ascundem adeseori prin buzunarele voastre. E foarte plăcut. Le cărați voi, oamenii, și ne plimbați și pe noi, odată cu ele!

— Desigur, grați Emi, sunt și unele aspecte care nu ne plac... De exemplu, obiceiul vostru de a înghesui tot felul de lucruri prin buzunare: radiere, pixuri, diverse hârtiuțe, vreun pieptene, batiste, creioane, agrafe, caramele. Ba nu! Astea din urmă ne plac. Le ronțaim cu mare plăcere!

— Uneori stăm tare înghesuiți. Nu e prea comod! conchise Eli.

— De aceea, unii, mai răutăcioși, aruncă lucruri din buzunar, spre a călători mai confortabil.

— Frumos obicei! Și după aceea noi, pământeni, căutăm vreo cheie dispărută sau vreun bilet de tren pe care eram convinși că le pusesem bine în buzunar! spuse Ema cu un ton ironic.

— Dar asta nu ar trebui să vă supere, preciză Eli. Poate nu știi că lucrurile pierdute, dispărute din buzunare pot fi regăsite pe planeta aceea specială... PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE.

— Interesant! Dacă-i așa, apoi aflați că și eu aș vrea grozav să fac iute o vizită pe această planetă. Dar nu cred că ar fi posibil. Ah! Dacă m-aș putea face mică, mică, v-aș ruga să-mi rezervați un locușor lângă voi, în buzunarul cosmic, și să mă duceți în zbor până acolo.

— Dar de ce? Ai pierdut cumva dintr-un buzunar de-al tău ceva deosebit de prețios ?

— Am pierdut un lucru la care țin destul de mult și de care o să am în curând nevoie! Sunt tare îngrijorată! Am să vă explic pe scurt. Peste două săptămâni va începe din nou școala. Am avut ca temă de vacanță efectuarea unei compuneri. Am compus o lucrare foarte frumoasă. Am scris-o pe câteva foi. Urma să o copiez pe caiet. Am pus filele acelea bine, la păstrare, în buzunarul de la pantaloni. Din nefericire, nu știu cum, mi-au căzut foile din buzunar.

— Ei, și? Ce mare lucru să scrii alta, din nou? Poate îți iese și mai frumoasă! o sfătui Emi. Într-o oră, să zicem, e gata! Ce rost ar avea să te obosești cu o călătorie pe o planetă îndepărtată?

Dar Eli o întrerupse pe prietena lui:

— Eu cred de fapt că i-ar plăcea mult o călătorie pe acea planetă. Atunci, uite ce e de făcut. Îi vom face cadou acest năsturaș sidefiu și fermecat.

— E chiar un nasture fermecat? întrebă Ema bănuitoare.

— Dacă-ți spun, trebuie să mă crezi! Ca să te poți folosi de el, trebuie mai întâi să ți-l coși la rochiță. Apoi, va fi destul ca să-1 răsucești ușor de trei ori spre dreapta... că vraja își va face efectul! Te vei face mică, mică, așa, cam cât noi, și te vei pomeni zburând prin spațiul cosmic! Vei ajunge direct pe PLANETA OBIECTELOR PIERDUTE... Acolo, poți să-ți cauți compunerea precum și alte obiecte pe care le-ai pierdut în decursul timpului, din buzunare, sertare și ghiozdane...

— Atunci când vei dori să rămâi pe pământ, va trebui să răsucești năsturașul de trei ori, dar de data aceasta spre stânga. Te vei pomeni imediat acasă și vei redeveni, firește, la statura ta obișnuită! adaugă Emi.

— Este foarte simplu! N-am decât să răsucesc un nasture! rosti încrezătoare Ema.

— Ei, atunci la revedere! strigă Eli, ca să se facă mai bine auzit, căci dăduse drumul la motor. Răsuci volanul-nasture și buzunarul făcu o curbă în aer, după care se înălță spre cer și se pierdu printre stele.

EXTRATERESTRUL

de Emilia Plugaru

Stăm cu gurile căscate
Când Ionel ne povestește
Despre un extraterestru,
Oare iarăși născocoște?

— Ochi rotunzi cât două cepe,
Gură mică, nas turtit,
Capul mare și pătrat -
L-am văzut și am amuțit.

M-a privit și s-a oprit
Lângă mine, chiar în stradă,
Și mi-a zis că nimeni, nimeni
Nu mai poate să îl vadă.
M-a ales din toți și-îndată,
M-a chemat să plec cu el
Să văd stelele și Luna -
Ne tot spune Ionel.

Păpușa cu ochi albaștri

de Gica Iuteș

Anișoara are o păpușă frumoasă, pe care o cheamă Rita. Dar degeaba are Rita ochi albaștri, părul mătăsos și auriu, năsucul mic și drăgălaș, gurița roșie ca o frăguță, dacă o necăjește atât de mult pe Anișoara. Că uite, Rita nu vrea să se spele, fuge și țipă, că apa e rece și clăbucul îi intră în ochi, iar prosopul o zgârie! Și ce mofturi face Rita la mâncare! Pâinea cu unt nu-i place, de magiun să nu audă. Cât despre lapte, nici atât nu poate să-l sufere!

— Hai, hai, fetiță! o ia Anișoara cu binișorul. Cum vrei să crești mare, dacă nu vrei să bei lapte? „Nu și nu!”, se smiorcăie Rita și ia te uită cum își bagă degetele în cană stropindu-se pe șorțuleț și pe rochiță.

— Stai să te șterg, zice Anișoara un pic supărată, dar Rita sare de colo-colo și când îl vede pe ursulețul de păslă cum se joacă liniștit cu cuburile, în loc să-i spună-bravo, ce căsuță frumoasă ai clădit în pădure! se apropie tiptil prin spate și pac, dintr-o lovitură i-a dărâmat căsuța!

— Pleacă de aici! Strigă ursulețul de pluș supărat și el, pe drept cuvânt. Atunci Rita începe să țipe și trântindu-se pe podea dă din mâini și din picioare ca o morișcă, zbierând cât o ține gura cât o frăguță.

— Vreau să mă joc cu cuburileeeeeee!

Anișoara, nici una nici două, o ia pe Rita și o bagă în sertarul de la bufet. Poate așa o să se cumițească. Într-adevăr, în sertar e întuneric și smiorcăitul Ritei încetează brusc.

— Ah, ah! Ce obosită sunt, suspină Anișoara și se vâri în pat să se odihnească puțin. Oh, Rita oftează fetița, ai să-mi scoți peri albi!

Dar în sertarul în care stă Rita se strecoară prin gaura cheii o rază de lumină și se poate vedea bine cutia în care sunt o mulțime de nasturi și papiote cu ață de toate culorile.

Și Rita începe să se joace cu papiotele și deșiră ața. Fire lungi și colorate ies din sertar, iar motănașul cel vărgat le zărește și se întreabă: „Nu cumva or fi cozile unor șoricei?” Și se duce de le apucă în gheruțe și tot trage și tot trage ața care se deșiră și se împrăstie prin toată casa, pe coridor și prin bucătăria unde bunicuța, care nu prea are somn, tocmai își râșnește cafeaua.

— Ia te uită, ia te uită! De unde o fi ața asta? se întreabă bunica și zărindu-l pe motănaș înșfăcă mătura și poc, poc, îi trage două pe spinare.

Motănașul, supărat, sare pe fereastră și începe să se miorlăie:

— Anișoara! Anișoara!

— Ce-i, ce s-a întâmplat? sare din somn Anișoara... Și când deschide ochii o vede pe Rita lângă ursulețul de păslă.

— Cred că-i timpul să te scoli și să te pregătești să mergi la școală! îi spune bunicuța.

— Bunicuțo, știi ce-am visat? Că Rita nu voia să se spele și făcea mofturi la masă și...

— Imposibil! râde bunicuța. Rita nu face decât ce vede la tine, dar tu ai trecut de ieri în clasa pregătitoare la școală și de-acum va fi altfel!

Cărișor și Bacterică

de Thorbjorn Egner

Era odată un băiețel, și îl chema Anton. Și ca toți copiii avea și el dinți. Dar... mai avea și o gaură adâncă într-o măsea. Aici își făcură sălaș doi inși. Și să vedeți că inșii nu erau niște orișicare, ci două nume răsunătoare, adeseori pomenite în cărțile de medicină. E vorba de Cărișor și Bacterică. Amândoi erau nemaipomenit de mărunți. Cu ochiul liber nici nu-i zăreai. Trebuia să te uiți prin lupă.

Cărișor era negru ca pana corbului, iar Bacterică roșu ca para focului. Făpturile astea două se dădeau în vânt după dulce. Altceva nu le plăcea. E drept că nu îndurau de foame niciodată, fiindcă Anton îi ospăta pe cei doi cu ciocolată, napolitane, bomboane și sucuri acidulate în fiecare zi. Cărișor și Bacterică cântau, jucau și se zbenguiau până cădeau morți de oboseală. Când se trezeau se apucau de lucru. Băteau și rodeau în pereții măseluței lui Anton, o tot sfredeleau și o tot răzuiau. Voiau să-și facă din ea o casă largă și încăpătoare.

Odată Cărișor, măsurând gaura dintr-un colț în celălalt, apoi din podea până-n tavan, socoti că e destul de înaltă și de largă. Îi zise atunci lui Bacterică să lase lucrul și să se aștearnă iarăși pe mâncat și pe distracție.

Bacterică însă avu altă părere :

— Frate dragă, uiți mereu că din ce mâncăm tot creștem. Și ia aminte, cei ce mănâncă dulciuri se îngrașă, se fac tot mai dolofani. Așa că, hai, la treabă! Să înălțăm casa. Să mergem cu ea cât mai sus la lumină.

— Știi tu ce te așteaptă „la lumină”? Te strivește peria cât ai zice pește.

— Care perie ? Nu cumva faci aluzie la peria de dinți ? Anton nu-și spală dinții niciodată.

— Atunci mai bine îmi fac o casă nouă. O să-mi fie urât fără tine dar o să am în schimb vecini noi.

— Vai de capul tău, Cărișor! Vecini îți trebuie? Și tu ce ai să mănânci?

— Bomboane, marmeladă, acadele...

— Cărișor nu judeci deloc! Ai uitat ce zile am avut într-o vreme când Anton mânca numai lactate, supe, pește, legume și tot telul de fructe nesuferite? Nu ții minte cât de sfrijiți eram? Mai să murim de foame!

— Bacterică, dragule, mi se face negru înaintea ochilor când îmi aduci aminte! Bârrrr!

— Atenție! Vine masa!

— Aoleu! Cred că va mânca legume!

Cărișor se luminează pe dată, scoțând un strigăt victorios:

— Ura! Bacterică, e chiflă cu dulceață!

De fericire cei doi porniră un cântec vesel cum nu se mai poate:

Hei ura, ura, ura,

Vivat Cărișor,

Trăiască Bacterică,

Să nu le șadă gura!

Mănânce tot ce-i dulcișor

Ciocolată, gemușor,

Dinții buni stricăm ușor-ușor

Și-i aruncăm ca la șotron.

Hei ura, uraa, ura.

Trăiască și Anton!

O zi din viața lui Cipi

(din volumul "Cipi, acest pitic uriaș" de Fodor Sandor)

Cipi trăia în Pădure. Era mare cât degetul meu cel mic și purta la pălărie o floare de lăcrămioară. Locuia în scorbura Fagului Uriaș și toți îl iubeau. Un pitic atât de drăgălaș și de harnic n-ai fi găsit în toată lumea! Se trezea dis-de-dimineată. În apa Izvorului se spăla, făcea exerciții de gimnastică, apoi își începea munca. Mai întâi supraveghea florile, ștergând de pe frunze și petale polenul adus de vânt, apoi, cu un fir de iarbă, gâdila ciocul Păsării:

Un cântec putem s-auzim, Pasăre?

Pasărea se trezea și își începea trilurile. De la ea mergea direct la Bradul Bătrân unde locuia familia Albinelor Sălbatice:

— Hei, suratorilor, scularea!

Albinele bâzâiau, mulțumindu-i și plecau grăbite în căutarea mierei.

Mergea mai departe la familia Ariciului, unde toți dormeau duși. Fuseseră în tură de noapte. Cipi le aranja păturile, apoi dădea fuga pînă la Luminișul din Pădure. Aici Jupân Cârțiță se îngrijea de noile sale descoperiri arheologice. Cipi îi număra grămăjoarele de pământ, proaspăt făcute, le examina, dacă-s destul de pufoase. Apoi trecea pe la Furnicile Roșii, să afle buletinul meteorologic. Furnicile Roșii știau precis dacă pentru ziua aceea se anunță timp frumos sau timp noros și pe alocuri cu averse locale.

Pornea apoi la domnul Iepure, spre Tufă.

— Nu te speria! striga înainte de a ajunge. Eu sunt. Cipi! Hai la micul dejun!

Mâncau măcriș pășăresc și rădăcini dulci, delicatase, scoase prin munca voluntară a Mistrețului, două-trei boabe de ienupăr, apoi răsufiau mulțumiți. Sătul, Cipi se întorcea în pădure. Trebuia să repartizeze Meșterului-Ciocănitore copacii bolnavi și asta nu era o muncă ușoară.

Cam așa trecea timpul pînă la prânz. Împreună cu Iepurele mergeau din nou pînă la Fagul cel Uriăș, unde Pasărea îi aștepta cu masa pusă. De obicei puteau alege: alune, măceșe, morcovi sau cireșe sălbatice.

După-amiaza, Cipi trăgea un pui de somn afară, la aer curat, pentru că piticii așa obișnuiesc. După somn o lua încet spre Pârâu. Acum porneau Păstrăvii la vânătoare de fluturi. El trebuia să le coordoneze circulația prin apă și pe deasupra ei, ca nu cumva peștii să se ciocnească în zborul lor iute și în zig-zaguri. Urcat pe Piatra-Mare, le arăta încotro e drumul liber și unde sunt mai mulți fluturi.

Pe când Păstrăvii se săturau, lui Cipi începea să-i fie foame. Mergea într-o plimbare mai grăbită pînă la Bradul cel Bătrîn și întreba:

— Gata, treaba, neamurilor ?

Albinele sălbatice picurau trei picături de miere pe o frunză de fag îl rugau să-și spună părerea asupra calității mierei. Era bună. Excelentă.

Se mai îngrijea de bâzâitul țăntarilor, în amurgul serii, și-l trezea pe Doctorul Ciuhurez, spunându-i:

— Ești drăguț, doctore, să treci pe la bolnavi?

Când se însera bine, Cipi intra la Iepure. Obișnuit, la cină aveau pere sălbatice, dulci. Iepurele degeaba îi explica lui Cipi să nu le cojească, fiindcă în coajă stă toată bunătatea lor, el tot așa făcea, cum voia. După cină, simpaticul pitic le dorea tuturor vise frumoase. Mai trebăluind câte ceva în scorbură, nu uita să se învelească bine să se culce.

Tare sunt ocupată

de Ana Blandiana

Tare sunt ocupată
Toată ziua-n livadă.
Nu-mi văd capul de trebi
Printre fructe și ierbi.
Ieri la ora șase
S-a copt o cireașă;
În zorii de sâmbătă,
S-a născut o vânăță;
Azi-noapte la trei,
A venit pe lume un ardei;
Într-altă noapte, acum vreo lună,
Au răsărit ridichile, bineînțelese, de lună;
Pentru mâine, la ora șapte,
Caisele au anunțat că vor fi coapte;
Dar și mai devreme, în zori,
Au rândunelele oră de zbor;
Puțin mai târziu, pe la ora opt,
Un piersic întreg va fi copt;
Apoi, pe la ora zece,
E programat un dovlece;
La ora unsprezece, niștecăpșuni,
La douăsprezece, pepenii cei mai buni,
La unu merele,
La două perele,
La patru-s cu struguri pline ciuberele,
La cinci, gutui,
La opt, prune albăstrui,
La nouă nucile n-am un' să le mai pui,
Și asta-i din greu numai prima parte:
Apoi trebuie să le mănânc pe toate.

Omida mâncăcioasă

de Eric Carle

Un oușor stătea pe o frunză, în lumina lunii.
Într-o duminică dimineață, când soarele răsări, cald și zâmbitor- poc!- din oușor ieși
o omidă mică.
Îi era foarte foame, așa că porni degrabă să caute de mâncare.
Luni găsi un măr și-l mănăcă. Totuși, îi mai era foame.
Marți mănăcă doua pere. Totuși nu se sătură.

Miercuri mîncă trei prune.Tot îi mai era foame.

Joi mîncă patru căpșuni.Tot nu se sătură.

Vineri mîncă cinci portocale, dar tot îi era foame.

Sâmbătă oare ce-a mai mîncat omida? O prăjitură de ciocolată, o înghețată, un castravete murat, o felie de cașcaval, o bucată de salam, o acadea, o felie de plăcintă cu cireșe, un cârnat, o brioadă și o felie de pepene.

În noaptea care a urmat, pe omidă a durut-o burtica.

Veni o nouă zi de duminică. Omidă mîncă o frunză verde și fragedă și se simți mult mai bine.

În sfârșit, nu-i mai era foame.Și, dintr-o omidă micuță, se facuse o omidă mare și grasă.

Omidă își construiește o căsuță, numită cocon, și se culcă înăuntru.După două săptămâni și mai bine de somn, se trezește.Făcu o gaură în cocon și, când se strecură încet afară...

...era un minunat fluture!

Băiețelul și rîndunica

după Radu Ciobanu

Pe băiețelul despre care am să-ți povestesc îl cheama Picu și, dacă nu mă înșel, era cam de vârsta ta. Era un băiat cuminte, respectuos și ordonat. Despre el aveau o părere bună părinții, motanul Bimbi și piticul Tip care locuia într-o ladă cu vechituri din pod.

De ziua sa primise o mașină aproape adevărată, în care puteai să șezi și s-o pui în mișcare cu ajutorul unor pedale, ca pe o bicicletă. Avea roți cu cauciucuri, faruri cu sticlă adevărată, volan și chiar un claxon care scotea un sunet asemănător cu guițatul purcelului Dodoloț. Picu era foarte mîndru de mașina asta a lui și aproape toată ziua se plimba prin curte. Tăticul lui îl învăța regulile circulației și când Picu le știu pe toate începu să iasă cu mașina la plimbare pe stradă.

Într-o zi ajunse la capătul străzii, acolo unde nu mai erau case. În loc să se întoarcă acasă, porni mai departe pe drumul care șerpuia pe lângă un lan de porumb.

Deodată văzu în mijlocul drumului o rîndunică. Mergea șchiopătînd și își târa o aripă. În spatele ei, un vulpoi roșcovan cu o coadă stufoasă și cu ochi vicleni, verzi, o urmărea.

Băiețelul îngheță de spaimă. Cu siguranță că acesta era vulpoiul Franț, marele hoț de găini. Cu toată spaima care-l cuprinsese, Picu mări viteza și în același timp apăsă pe claxon. Vulpoiul nu mai auzise un asemenea sunet. Se sperie rău și o luă la goană prin lanul de porumb.

Sărmana rîndunică era foarte speriată. Îi fusese teamă mai întîi că o va mînce roșcovanul de Franț, apoi se speriască că o va călca mașina. Pe lângă toate astea o durea și aripa.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, păsăruică? o întrebă Picu.

— O, băiețele! răspuse ea, gata să plângă. Eu sunt rândunica Cip și pe când mă întorceam la puișorii mei, Bumbu m-a lovit cu praștia.

Bumbu! Da, Picu îl cunoștea foarte bine. Bumbu era un băiat care întotdeauna își murdărea hainele. Niciodată nu se despărțea de praștia sa. Niciodată nu-i saluta pe oamenii mari. Odată spărsese vitrina de la magazin cu o piatră. Când mergea la cinema, avea obiceiul să ronțăie semințe și să scuipe cojile în jur. Nu era deci de mirare că Bumbu o rănise și pe rândunica Cip.

— Cu ce te pot ajuta, rândunico ?

— Dacă vrei, băiețele, du-mă până la cuibul meu unde mă așteaptă cei trei puișori.

— Cu plăcere, rândunico! spuse Picu.

Se aplecă spre Cip s-o ridice, dar se opri cu o tresărire de spaimă. Un glas poruncitor se auzi:

— Nu se poate!

Amândoi se întoarseră și îl recunoscură pe hârciogul Maxi. Ședea privindu-i cu ochii lui mici și negri, având fălcile umflate de boabele de porumb pe care le îngrămădisise acolo. Își ținea lăbuțele încrucișate pe pântecul durdului și părea foarte mulțumit de sine.

— De ce nu se poate, hârciogule Maxi? întrebă rândunica.

— Ei, de ce! făcu Maxi plictisit. Pentru că ai muri de foame și tu și puișorii tăi! Cine să vă aducă de mâncare? Tu doar ești rănită și nu poți zbura.

— Să știi că mata ai dreptate, zise băiețelul. Ce ne sfătuiești să facem ?

— S-o iei pe Cip, s-o duci acasă și s-o arăți piticului Tip care se pricepe la toate și o poate vindeca.

— Așa vom face. Mulțumesc pentru sfat, nene Maxi!

Așeză rândunica lângă el și, ca un adevărat șofer, întoarse mașina pe loc. Apoi porni cu toată viteza.

Iarnă grea în pădure

de Radu Ciobanu

Melcii își începură pregătirile de iarnă. Ei sunt primii care simt apropierea zăpezii. Ba, mai mult decât atât: ei știu de pe acum dacă va fi o iarnă blândă sau aspră. Cu cât va fi iarna mai grea, cu atât își sapă și ei tunelele mai adânc în pământ.

— Melcii nu se mai văd! vestiră alarmate furnicile.

— Sunt foarte departe în pământ — întări și cârțița — abia am reușit să ajung până la ei!

Ciocănitorea răspândi vestea în toată pădurea :

— Vine o iarnă grea! Vine o iarnă grea!

— Va fi o iarnă cumplită, își șopteau vecinii de la o vizuină la alta.

În fundul bârlogului său, unde se pregătea de somn, ursul Bruni își privi mulțumit sticlele cu sirop de zmeură și coșurile din coajă de copac pline cu miere parfumată. Veverița Cric își așeza rezervele de alune, de nuci și de conuri de brad. Vulpea și lupul își așternură cotloanele cu un strat gros de frunze și mușchi moale. Bufnița Uhu își astupă toate crăpăturile scorburii. Hârciogul Maxi își mai vântură o dată grăunțele, ca să nu prindă mucegai. Iepurașul căra de zor morcovi și păstârnaci pe care-i stivua în cămară. Piticii aurari, care locuiau sub rădăcinile întortocheate ale celui mai bătrân stejar din pădure, își așezară în cămări burdufurile cu brânză din lapte de păpădii, borcanele cu zacuscă de măcriș, butoiașele cu siropuri.

Pe neașteptate se porni întâi vântul. Toți își traseră capetele înăuntru, închiseră cu grabă ușile, puseră zăvoarele. Molizii cei falnici și veșnic verzi șuierau întristați. Odată cu seara, începu să ningă. Întâi rar, cu fulgi mari ca niște fluturi albi, pe urmă tot mai des, tot mai mărunț. Către miezul nopții se porni viscolul. Vântul rupea crengile. Viscoli astfel cinci zile și cinci nopți fără oprire. După aceea se lăsă gerul. De frig trosnea lemnul arborilor. Încremeniră izvoarele. Frigul pătrundea până în adâncul vizuinelor.

La urma urmelor, cu iarna, oricât de grea, se vor descurca până la urmă. Odată tot trebuia să vină primăvara.

Marcel și fulgii de zăpadă

de Lucia Olteanu

Trecuse de miezul nopții, Mac Rățoiul adormise de mult, când a început să sune telefonul. Era puiul Marcel, care speriat se plângea că acum, în toiul nopții, au apărut niște necunoscuți pe la ferestrele lui. Bineînțeles că Mac, în grabă, chiar cu scufia de noapte pe cap, a alergat să-l apere de hoți.

Marcel, ascuns după perdele, a arătat afară:

— Uite-i!

Și Mac a văzut plutind fulgi mari de zăpadă. Adică începuse să ningă.

Înduișat, Mac a înțeles că Marcel, fiind atât de mic, asista la prima ninsoare. Nu mai văzuse fulgi de zăpadă.

Ca să-l încurajeze că nu are de-a face cu hoți, ci cu niște jucării pe care iarna le dăruiește copiilor, Mac l-a luat afară și l-a îndemnat să-i prindă în palmă, să se convingă și el ce sensibili sunt fulgii de zăpadă și cum se topesc de emoție.

De atunci, în fiecare dimineață, Marcel controlează la ușă, în pervazul ferestrelor, câți fulgi de zăpadă s-au adunat, adică ce nou transport de jucării i-a trimis iarna.

Mult așteptatul Moș Crăciun

Iarna s-a dovedit o crăiasă nespus de ambițioasă. „Cum să mă las eu, oare, mai prejos de cele trei surioare? Eu să fiu atât de săracă? Să aduc numai steluțe de zăpadă, schiuri, patine și săniuțe pentru joacă? Degeaba închei Anul și pornesc Nou An, dacă nu-i răsplătesc într-un fel anume pe copii, micii mei năzdrăvani... Dacu cum? Li-l voi aduce pe moșul cel bun, pe Moș Crăciun”, hotărî ea. „Voi face un drum până-n țara lui, în Laponia”. „Dar dacă unii au fost silitori și cumiți, iar alții n-au ascultat de dascăli și de părinți?” Dacă au zis vreo minciună și n-au făcut nici vreo faptă bună?”...

„Ei, se gândi ea împăciuitoare, de toate se află sub soare. Dar puiul de om e un mic pom: dacă-l ajuți și-i pui o proptea, se poate-ndrepta. Îl mai certți, îl mai ierți, îl mai pedepsești, dar nu-l oropsești. Și de-ncurajare, îi faci cadou dulciuri și jucărioare. **Pedeapsa** asta cu daruri o să-i placă cel mai tare și altădată n-o să mai facă...”

Cea dintâi ninsoare

după Edmondo de Amicis

A sosit vesela prietenă a copiilor, a sosit zăpada!

De ieri a început să cadă deasă, în fulgi mari și albi, ca florile de cireș.

Ce veseli eram dimineața la școală, când o vedeam cum se lipea de geamuri și se grămădea pe pervazurile ferestrelor! Chiar profesorul se uita bucuros la ea și își freca mâinile. Toți ne înveseam gândindu-ne ce de bulgări o să facem și cum o să ne batem cu ei. Ce-o să ne mai dăm pe gheață și ce dulce o să ni se pară, după aceea, căldura de acasă!

Ce frumusețe! Ce veseli eram la ieșirea din școală! Toți dădurăm năvală pe uliță, strigând, băgându-ne picioarele unde era zăpada mai mare și suflecându-ne mânecile ca să facem bulgări și să azvârlim unul într-altul.

Umbrelele părinților, care așteptau pe afară, se făcuseră albe. Ghiozdanele noastre se albiseră într-o clipă. Toți eram nebuni de bucurie! Vesel era până și Precossi care sărea și el săracuțul, cum putea, cu cârjele la subsuoară. Crossi, băiatul precupeței, își umpluse ghiozdanul cu zăpadă.

Calabrezul mă făcu să mă prăpădesc de răs. Fiindcă nu mai văzuse zăpadă în viața lui, făcuse un bulgăre și mușca din el ca dintr-o piersică. Chiar în acele momente, tatăl meu îl invită să vină a doua zi pe la noi. Cum avea gura plină de zăpadă și necutezând nici s-o scuipe, nici s-o înghită, stătea îndopat cu ea și se uita la mine zăpăcit, fără ca să poată spune un cuvânt.

Chiar profesoarele râdeau și glumeau când ieșeau din școală. Sute de fete de la școala vecină făceau gălăgie și alergau sprintene pe așternutul alb.

Profesorii, ba chiar și polițistul, strigau: “Acasă băieți! Acasă!” și înghițeau fulgii de zăpadă, care le încărunțeau mustățile și barba. Cu toate acestea se amuzau și ei de bucuria gălăgioasă a copiilor la vederea iernii.

Floarea din cer

după Ion Lilă

“Ce mare a crescut soarele după ploaia de vară! Înseamnă că soarele este o floare pe cer. Norii o udă din când în când și ea crește și mai mare, și se bucură și luminează pământul cu petalele ei de foc.”

“Dar ceilalți copii, ce cred ei despre soare?” s-a întrebat Sorin și s-a oprit în dreptul părculețului din spatele blocului.

Cu un aer timid s-a apropiat de banca unde erau mai multe fete. S-a așezat la margine și a început să privească soarele printre degete.

Sonia l-a văzut și a râs.

— Te uiți după avioane? l-a întrebat ea pe băiețel.

— Ba nu, mă uit după o floare...

Și celelalte fetițe au devenit brusc atente.

— Și, e acolo, sus, pe cer?

— Da, a zis Sorin.

— Eu cred că soarele zboară ca o minge prin aer, a zis o fetiță care își legăna păpușica pe braț, ca s-o adoarmă.

“S-ar putea ca soarele să zboare ca o minge, s-a gândit băiețelul, pentru că e rotund... dar cine o lovește cu piciorul, în fiecare dimineață, ca să zboare peste pământ?”

— Ba eu cred că soarele are aripi, a zis altă fetiță cu nasul cârn. Și când dă el din aripi, se pornește vântul să colinde printre frunze...

— Ba nu-i adevărat, zise o fetiță pistruiată. Nu soarele zboară, ci noi, copiii... soarele stă acolo, pe cer, și noi zburăm în jurul lui ca niște fluturi.

— Acolo, sus, pe cer. E ca o floare cu aripi... n-o vezi cum strălucește?

— Ba da, a zâmbit Sonia... dacă o privești atent, îți dai seama că are petale ca niște fulgere mici.

— Soarele nu e o floare! a zis, hotărâtă, o fetiță blondă. Soarele e... soare!

— Ai dreptate, a șoptit Sorin, soarele e soare!

“Și totuși, și-a zis el în gând, soarele e o floare frumoasă, dar n-o văd oamenii, pentru că nu se pot uita la ea... când vor ei, pentru că le intră în ochi petalele ei ca niște fulgere mici”.

Lui Sorin era fericit, i se citea în priviri mândria, el era singurul băiețel din lumea asta care își dăduse seama că soarele este o floare, nu altceva.

Obiceiuri bune

Czeslaw Janczarski

Pomii încă-s somnoroși,
Dar răspund politicoși,
Plini de roua sclipitoare:
„Bună dimineața, soare!”
Când trec norii din greșeală
Peste-a soarelui beteală,
Spun: „Să ne scuzați, vă rog!”
Și-o iau repede din loc.
Iar atunci când ploaia caldă
Brazda semănată scaldă,

Grâul, după câte știm,
Zice ploii: „Mulțumim!”.
Obosit de colindat
Soarele nu s-a culcat
Înainte să apună
Dânsul zice: „Noapte bună”.
Iar când noaptea s-a lăsat
Peste câmp în lung și-n lat
Iarba murmură ușor
„Noapte bună” tuturor.

Pe Lună cu Vulpoiul Vic și prietenii săi

adaptare după Lucia Olteanu

Vulpoiul Vic tocmai ce absolvise școala de cosmonauți. Mândru nevoie mare de această realizare și-a invitat pritenii, pe maimuța Cocofifi, ursulina Greta, elefantul Singapur și motanul Grigore la o aventură prin spațiu. Destinația? Luna. Zis și făcut. Vic le-a dat tuturor costume speciale pentru această călătorie, a ambalat motoarele iar racheta a pornit la drum.

Când să coboare din navă, fiecare îl invita pe celălalt. Oare în timpul “alunizării” se îmbolnăviseră de “politețomanie”? Nu, dimpotrivă. Nici unul nu voia să coboare primul... de frică.

— Ce, vreți să mă frigă? îi întreba disperată Cocofifi. Doar se știe că Luna arde atât de tare că se vede tocmai de pe Pământ.

După multe târguieli, tot Vic s-a dovedit cel mai curajos. El a coborât primul.

Când, în sfârșit, au pus cu toții piciorul pe Lună, prima constatare a fost că acolo nu se găseau cum se spune “câte-n lună și-n stele”.

— De ce s-o fi numind Lună când pe aici e tot pământ? se întreba Vic.

— Și ce mai pământ, se strâmbă Cocofifi, fără pic de apă, fără o floriceică.

— Cocofifi, ție îți lipsesc floricelele și noi n-avem nici aer de respirat! observă enervat motanul Grigore.

De aceea, abia poposiți pe Lună și dezamăgiți, au început să se certe pentru un telescop. Fiecare dorea să se uite spre Pământul care din Lună părea un frumos lampion albastru. Mac a montat la telescop o lentilă care mărea, ca să aducă Pământul cât mai aproape. Așa au revăzut apele și munții acoperiți de păduri.

Tot privind Pământul, Mac a descoperit o minune și a trecut telescopul din mână în mână, ca s-o poată vedea și ceilalți: o gărgăriță se dădea în scrânciob pe un fir de iarbă.

— Uite și un nor! O să plouă pe Pământ! a strigat veselă Cocofifi.

— Apă risipită, constată elefantul Singapur ars de sete.

— În schimb, se doarme plăcut când plouă, le reaminti motanul Grigore.

— Mie, dacă vrei să știți, mi-e dor să văd o muscă! izbucni Cocofifi spre nedumerirea tuturor.

— În mod sigur, zborul spre Lună nu dezvoltă inteligența, nu-și putu reține replica motanul Grigore.

— Ba, eu unul o cred, interveni vulpoiul Vic în apărarea maimuței Cocofifi, pentru că și mie mi-e dor să văd o muscă zburând.

— Tocmai ție care nu le puteai suferi, se mira Grigore.

— Ei da, întări Vic. În Lună mi-am dat seama că îmi lipsește chiar și bâzâitul ăsta de elicopter minuscul.

- Atunci ce am mai căutat în Lună/ își ieși din sărite elefantul Singapur, care tocmai se scufundase într-un strat gros de praf.

— Ca să vedem Pământul mai bine, adică cu dor, l-a lămurit Vic.

Dealtfel, la întoarcere, când au revenit acasă, adică pe Pământ, întrebați ce le-a plăcut cel mai mult în Lună, au strigat cu toții:

— Cum s-a văzut Pământul!

Nu numai la școală...

după Octav Pancu-Iași

Ieri veni la mine acasă un băiat să mă invite la o serbare.

Băiatul intră și îmi spuse:

— Copiii vă invită la școală. Dăm o serbare. M-au trimis pe mine să vă spun. V-am spus, acum plec...

— N-ai uitat nimic?

— Nimic.

— Ba ai uitat. L-ai uitat când ai intrat pe „Bună ziua”. Unde l-ai uitat?

— Nu știu.

— Cum se poate să nu știi? Amintește-ți! Ai mai trecut pe undeva înainte să vii la mine?

- Am fost la școală.

Luai telefonul și formai numărul școlii:

— Alo, bună ziua! Nu vă supărați, cu cine vorbesc?

— Cu școala! îmi răspunse o voce groasă.

— Cred că un băiat l-a uitat ia școală pe „Bună ziua”. Nu cumva l-ați găsit?

— Ba da. L-am găsit într-o bancă. E al unui băiat care când pleacă îl lasă mereu acolo. La școală îl are tot timpul la el. Îl dă doamnei învățătoare, domnului director și mie, paznicului. La școală e un băiat respectuos. Dar de vreme ce-l uită mereu aici, cred că acasă sau în altă parte nu-i la fel.

— Mulțumesc! M-am lămurit. Bună ziua!

Și pentru că mă lămurisem, îi spusei băiatului:

— Ți l-am găsit pe „Bună ziua”. Îl uiți mereu la școală. Asta nu se poate. Ai nevoie de el nu numai acolo. Ai nevoie de el pretutindeni.

Nu numai la școală...

după Octav Pancu-Iași

Ieri veni la mine acasă un băiat să mă invite la o serbare.

Băiatul intră și îmi spuse:

— Copiii vă invită la școală. Dăm o serbare. M-au trimis pe mine să vă spun. V-am spus, acum plec...

— N-ai uitat nimic?

— Nimic.

— Ba ai uitat. L-ai uitat când ai intrat pe „Bună ziua”. Unde l-ai uitat?

— Nu știu.

— Cum se poate să nu știi? Amintește-ți! Ai mai trecut pe undeva înainte să vii la mine?

— Am fost la școală.

Luai telefonul și formai numărul școlii:

— Alo, bună ziua! Nu vă supărați, cu cine vorbesc?

— Cu școala! îmi răspunse o voce groasă.

— Cred că un băiat l-a uitat ia școală pe „Bună ziua”. Nu cumva l-ați găsit?

— Ba da. L-am găsit într-o bancă. E al unui băiat care când pleacă îl lasă mereu acolo. La școală îl are tot timpul la el. Îl dă doamnei învățătoare, domnului director și mie, paznicului. La școală e un băiat respectuos. Dar de vreme ce-l uită mereu aici, cred că acasă sau în altă parte nu-i la fel.

— Mulțumesc! M-am lămurit. Bună ziua!

Și pentru că mă lămurisem, îi spusei băiatului:

— Ți l-am găsit pe „Bună ziua”. Îl uiți mereu la școală. Asta nu se poate. Ai nevoie de el nu numai acolo. Ai nevoie de el pretutindeni.

Șușu și Ștefi

de Clara Ruse

A fost odată un cățeluș pe nume Șușu. Acesta nu prea știa să respecte reguli. El avea pretenția ca toată lumea să facă doar ceea ce dorea el: să joace jocurile lui preferate, să îl asculte numai pe el, să latre când avea chef, să tragă de lesă astfel încât să meargă numai pe unde voia. Șușu avea un mic stăpân, un băiețel pe nume Ștefi. Dacă vă spun acum că și

comportamentul lui Ștefi nu era foarte potrivit, n-o să vă mire. Doar se cunoaște cum câinii se aseamănă adesea cu stăpânii lor. Așadar, nici copilul nu era atent la școală, își ținea obiectele în dezordine, îi provoca adesea pe colegii săi, nu avea răbdare să își aștepte rândul, voia să vorbească numai el..

Este clar că nici Șușu și nici micul său stăpân nu aveau un comportament potrivit: alergau pe stradă, îi loveau pe oameni și pe alți căței. Șușu te mușca din senin așa încât nu puteai să îți mai dai seama când se juca sau era serios, iar copilul devenea nervos fără motiv.

Ca urmare, ceilalți căței și copiii începuseră să nu își mai dorească să se joace cu ei. În cazul lui Șușu, nici la școala de dresaj rezultatele nu era foarte bune, iar dresorul său îl muștraluia adesea. Același lucru se întâmpla și cu copilul la școală.

Și-ar fi dorit și ei să fie altfel – să fie mai cuminiți, mai atenți, să fie lăudați pentru comportamentele lor bune și să aibă o mulțime de prieteni.

Așa că într-o bună zi...

Școala lui Ștefănuță
după Spiridon Vangheli

De la o vreme, Ștefănuță nu se mai vede prin curte. Umblă prin sat, pe la băieții mai mari și caută cărți de școală.

Seara, înainte de 15 septembrie, s-a culcat devreme, dar nu a putut adormi. Dacă îi fură Moș-Ene ghiozdanul peste noapte? Dimineață a găsit ghiozdanul la locul lui.

— Dacă ai o carte, umbli în clasa întâi, dacă ai două, într-a doua - își face socoteala, pe drum, Ștefănuță. E-he-he, pe câți i-am întrecut eu!

Când să intre în școală, iată și directorul.

— Ștefănuță? Face ochii mari directorul. Păi ești cât ghiozdanul, măi! Până în clasa întâi mai trebuie să crești de-o cușmă...

S-a întors acasă supărat.

— Tată, fă-mi o școală în ogradă!

După o săptămână, meșterul îi aduce o bancă. O așază în livadă, care era aproape de școală.

Cum auzea clopoțelul școlii, Ștefănuță se așeza în bancă și își făcea lecțiile. Copiii vecinilor se zgâiau mereu peste gard. Cât n-ar fi dat să stea și ei în banca aceea! Numai ce aud din gura lui Ștefănuță că, dacă au haine noi și cărți, pot veni câte unul la școala lui.

Școala lui Ștefănuță

după Spiridon Vangheli

De la o vreme, Ștefănuță nu se mai vede prin curte. Umblă prin sat, pe la băieții mai mari și caută cărți de școală.

Seara, înainte de 15 septembrie, s-a culcat devreme, dar nu a putut adormi. Dacă îi fură Moș-Ene ghiozdanul peste noapte? Dimineață a găsit ghiozdanul la locul lui.

— Dacă ai o carte, umbli în clasa întâi, dacă ai două, într-a doua - își face socoteala, pe drum, Ștefănuță. E-he-he, pe câți i-am întrecut eu!

Când să intre în școală, iată și directorul.

— Ștefănuță? Face ochii mari directorul. Păi ești cât ghiozdanul, măi! Până în clasa întâi mai trebuie să crești de-o cușmă...

S-a întors acasă supărat.

— Tată, fă-mi o școală în ogradă!

După o săptămână, meșterul îi aduce o bancă. O așază în livadă, care era aproape de școală.

Cum auzea clopoțelul școlii, Ștefănuță se așeza în bancă și își făcea lecțiile. Copiii vecinilor se zgâiau mereu peste gard. Cât n-ar fi dat să stea și ei în banca aceea! Numai ce aud din gura lui Ștefănuță că, dacă au haine noi și cărți, pot veni câte unul la școala lui.

Tatăl meu

– Tatăl meu zidește case,
Cocoțat pe schele.
El cu fruntea lui ajunge
Până sus la stele.

– Tatăl meu coboară-n mină,
Ca să smulgă fierul
Dar pe seară, mult îi place
Să privească cerul.

– Tatăl meu dă țării pâine,
E pe câmpuri vara,
Are mari oștiri de grâne
Cât se-ntinde țara.

– Tata străjuie-n uzine
Marile cuptoare;
Fierbe-n vatră, cu oțelul,
Bulgării de soare.

– Alb halat îmbracă tata
În spital când vine
Spune-i numai ce te doare,
El te face bine !

Tata ne deschide-n școală

Cel dintâi caietul.
El ne-nvață socotitul,
El, și alfabetul.

Eu cresc mare lângă tata
Și-nvăț carte bine,
Ca părinții mei să fie
Mândri și de mine !

Țevi, conducte instalează
În perete le fixează
Iar în urmă el ne lasă
Apă și căldura-n casă.
(Instalatorul)

Alb halat îmbracă tata
La spital când vine,
Spune-i numai ce te doare,
El te face bine.
(Doctorul)

Ciorbe supe, sărmăluțe
Sosuri calde, chifteluțe
Pregatește iscusit
Că e meșter la gătit.
(Bucătarul)

Tunde cu îndemânare
Și îți face și cărare
O frizură să-ți stea bine
Nu-l întreceorișicine.
(Frizerul)

Cine coase cu multspor
Stofa, pânzașimătasea
Înfolosultuturor?
(Croitorul)

Cu arome îmbietoare
Pâinearumenăapare
Din cuptoruldogorit
Cine-o scoate mulțumit?
(Brutarul)

Suspeschele el zidește
Iar de-iharniczidulcrește
Dacă el n-arexista
Nicinoicasă n-am avea.
(Zidarul)

Noi suntem voinici
Viețile vi le salvăm
Cu spumăși furtun lucrăm
De foc noi vă scăpăm.
(Pompierii)

Cine isi câștigă banul
Mânuind atent volanul?
(Șoferul)

Nu știi cum de reușește
Cum e vremea ne vestește.
(Meteorologul)

Toată ziua el tot sapă
Din adâncuri ca să scoată
Pentru țară mult cărbune
Cine știe cum îi spune?
(Minerul)

Cu undițastăsăprindă,
Peștișoru Inăzdrăvan,
Care vreasă se ascundă
Iute, sub un bolovan.
(Pescarul)

Dintr-o tolbăuriașă
Scrisorilene lasă,
Ne anunță c-a sosit
Un coletmultdorit.
(Poștașul)

Prin pădure hoinărește,
Animale urmărește
Ia pușcași le ochește,
Uneori le nimerește.
(Vânătorul)

El pictează cu talent,
Așezat la șevalet,
Cu pensuleșiculi
Chipuri, peisaje, flori.
(Pictorul)

Animalele iubeste,
De-s bolnave le-ngrijește.
E un medic special,
Îispunem.....
(Veterinar)

Ce te faci când vei fi mare?

Ești din fire curios
Și puțin cam băgăcios?
Dacă-n viață înveți cu spor
Poți să fii explorator.

Animalele de-ți plac
Iar bolii să-i vii de hac
Cu trudă multă și har
Poți să fii veterinar.

Dacă îți place pe alții
Lucruri noi să îi înveți

În viață să îi îndrumi
Poți fi un profesor bun.

Muncitor tu te poți face
De cu mâinile îți place
Lucruri noi a construi
Când cu sârg mult vei munci.

Iar de fructe și legume
Îți dorești să vezi anume
Și să mergi pe un tractor
Poți să fii agricultor.

Păcălici la școală

de Nicolae Labiș

Pană nouă-n pălărie
Și hăinuță de postav,
Păcălici pe drum pășește
fudulindu-se grozav.

Dară din ghiozdan ce-atârnă
ca un firicel de pluș?
Ați ghicit? Codița-și scoase
să ia aer, Chițibuș.

Iată școala, dar ce zarvă
e acolo-ntre băieți?
Tii, feciorul lui Tândăleț,
bătăușul Tândăleț.

A trântit două fetețe,
pe-un copil l-a înjurat,
și râzând acum se plimbă
ca un pașă de-ngâmfat.

Păcălici spre el pășește:
-Tândăleț, acu', cât vād,
cereți de la toți iertare,
că altminteri e prăpād!

- Ce spui tu, mă găgâlice?
Fugi c-acu te burdușesc!
- Nu-ți ceri, Tândăleț, iertare?
Bine... Atunci eu te vrăjesc.

Uite-un duh o să te muște
de piciorul nespălat...
(Chițibuș, pe nesimțite,
într-o clipă l-a mușcat).

...iar din spate o să-ți cadă
și ghiozdanul tău pe jos.
(Chițibuș, pe nesimțite,
curelușa a și ros.)

Toți copiii râd cu poftă,
l-au văzut pe șoricel,
dar lui Tândăleț i-i frică,
neștiind ce e cu el.

Și-a cerut apoi iertare,
A rămas mofluz, tăcut,
și în săptămâna asta
n-a-njurat, nu s-a bătut.

Eu sunt Petrișor

de Reiner Putzger, Inge Gurtzig

Orașul nostru este plin de oameni.
În el trăiesc cu toții și muncesc.
Nevoie e în oraș de fiecare
Despre câțiva acum îți povestesc.

Cling! Face conductorul și tramvaiul
Se pune iute în mișcare.
Eu sunt cel mic care privesc pe geam
Din brațe de la sora mare.

Încet pe stradă trece acum șoferul
Mașinii celei mari de pompieri.
E tare bucuros, de multă vreme
Incendii n-au mai fost pe nicăieri.

Constructorii muncesc la casa nouă
Cât plopul vechi,
Ba chiar și mai înaltă.
Un semn și macaraua zidul greu
La ultimul etaj odată-l saltă.

Un grădinar în parc sădește straturi
Când iarba –ncepe să-ncolțească iar.
Am să le ud chiar eu cu stropitoarea
Dac-o să plouă rar la vară.

Orașul nostru este plin de oameni.
În el trăiesc cu toții și muncesc.
Nevoie e-n oraș de fiecare.
Unul din ei voi fi și eu când cresc.

Elmer și dinozaurul

adaptare după Ruth Stiles Gannett

Elmer Elevator zbura pe cerul înserat, așezat pe spinarea blândului pui de dinozaur, lăsând în urma lui pentru totdeauna Insula Sălbatică. Elmer, care avea nouă ani, tocmai salvase dinozaurul de animalele feroce care locuiau pe insulă.

—Spune-mi mai multe despre familia ta, zise Elmer, în timp ce dinozaurul zbura pe deasupra portului, cotind apoi spre nord, de-a lungul coastei Academiei. Arătați cu toții la fel?

— A, nu. Avem cu toții aripi aurii, labe și coarne roșii, dar tatăl meu e albastru, iar mama mea e galbenă. Toate cele șase surori ale mele sunt verzi, de la verde-gălbui, până la verde-albăstrui. Noi, băieții, suntem cu toții albastru cu galben. Eu am dungii late, dar doi dintre frații mei au dungii înguste, unul cu dungile dispuse invers. Unul are buline galbene pe albastru, iar altul buline albastre pe galben. Unul are capul, corpul și un picior galbene, iar celelalte trei picioare și coada sunt albastre. Unul are pistrui albaștri și galbeni, ca un ou de pasăre, iar ultimul are pete mari, albastre și galbene.

— Grozav! Cred că arătați ca la o paradă de Crăciun când sunteți pe-afară cu toții.

— Cred că da, răspuse dinozaurul. Mai ales când tata ne pune să facem gimnastică. Se pricepe de minune la exerciții.

— Exerciții? întrebă Elmer.

— Știi tu, stând pe cap, roata, capra, lucruri de genul ăsta. Bineînțeles că în timpul verii ne petrecem mare parte din timp cosind pajiștile și îngrijind florile. Fiecare dintre noi are bucățica lui din Ținutul Albastru de care trebuie să se ocupe. Mă întreb ce s-a ales de parcela mea. Bănuiesc că a avut grijă mama de ea. Eu aveam partea mlăștinoasă de lângă lac. De aceea îmi plac măcrișul și salvia.

— Dar în timpul iernii? întrebă Elmer, privind în jos către valurile care se spărgeau de țărnul stâncos la lumina lunii. Cred că e frig și ninge, și nu-i foarte distractiv să faci gimnastică.

— Noi ne facem exercițiile și vara, și iarna. Tata are grijă de asta, iar nouă bineînțeles că ne place să alunecăm la vale pe versanți, până pe lacul înghețat. Dar iarna e și mai amuzant, pentru că stăm în cerc în peștera noastră și tata ne spune povești înfricoșătoare despre cavaleri. Se pare că mai demult existau o grămadă de cavaleri care cutreierau pământul călare, căutând dinozauri. I-au prins și i-au ucis pe cei mai mulți dintre noi, dar câțiva au reușit să scape în Ținutul Albastru. Tata spune că bunicul lui își putea aminti foarte bine cavalerii, care purtau armuri grele, lănci, săbii și coifuri.

— Da, sigur. Am citit despre ei în cărți, spuse Elmer. Dar acei dinozauri erau întotdeauna feroși și voiau să mănânce pe câte cineva.

— Prostii! spuse dinozaurul. Asta voiau cavalerii să creadă lumea, pentru ca toți să vadă ce curajoși sunt când pleacă la vânătoare de dinozauri. Uneori, dinozaurii arătau fioros, dar de fapt erau foarte blânzi. De aceea au fugit în Ținutul Albastru în cele din

urmă. Voiau să fie lăsați în pace. Și acum, mai mulți oameni s-au hotărât să ne sâcâie. Cine știe ce-o să ne mai facă de data asta. Sper să ajungem înapoi la timp. N-avem cum să ajungem înainte de mâine seară. Vor trece mai mult de două zile de când am plecat.

— Lasă, că sigur o să-ți salvăm familia, spuse Elmer plin de speranță. Abia aștept să-i văd pe toți!

Se lipi de gâtul puiului de dinozaur și visă la planul pe care-l puseseră la cale, în timp ce înaintau grăbiți în zbor, străbătând întunericul spre Munții Țepoși.

Făt-frumos din Pepsy-Cola

de Alina Nour

În Împărăția Dulapului de Bucătărie era întotdeauna vesel și frumos. Locuitorii compuneau rețete de mâncare în versuri, găteau niște bucate nemaipomenit de gustoase, mâncau, beau și dansau din zori și până-n noapte și din noapte până-n zori.

În Marele Sertar pentru Baluri masa era veșnic pusă și muzicanții cântau neobosiți. Unii băteau ritmul în pahare cu lingurițele, alții loveau capacele cu câte o coadă de tigaie. Din sita de cernut făină fuseseră smulse câteva fire, astfel încât putea fi folosită ca harpă. Ceainicul, pus cu apă la fiert, scotea un țiuit prelung ținând loc de diapazon.

Numai împăratul Marmeladă și împărăteasa Însiropata își muiau trist nasurile lor dulci în ceștile de ceai. Aveau motive temeinice să fie supărați: de ani de zile așteptau să-i norocească soarta cu un copilaș, dar zadarnic.

Împăratul supărat stătea pe tron îngândurat până ce tronul se topea și-n marmeladă se-ncliea! Și mai supărată sta-mpărăteasa cea însiropată, și, de necaz, rodea tot tronul, făcut din biscuiți, cu dințișorii ei cei ascuțiți, bucată cu bucată!

Ei, iată că-ntr-o noapte înstelată, Pâlnie, Marele Gastronom din Marele Sertar de Sfat, cerul îl privi și rămase cu gura căscată! Crezu că doarme și visează, crezu că n-are mintea trează. Drept care, cu limba-n cap el se pocni, din visul său spre-a se trezi. Ce se vedea de se temea că se-nșela? Stelele cam ce ziceau pe Pâlnie de-1 înnebuneau? Când Pâlnie fu convins că cerul bine i-a prezis, ieși în stradă, în halat, și-o luă la fugă spre palat! Tot alerga, tot alerga, și în halat se-mpiedica!

Un valet intră încet în dormitorul împăratului și-l anunță că Pâlnie dorește să fie urgent primit în audiență! Nu apucă împăratul ceva să spună, că Pâlnie intră pe ușă, așa, ca o furtună. Ca un nebun, fugea prin dormitor, cântând și tot sărind într-un picior.

Când s-a liniștit spre Marmeladă a privit și la ureche, încet, i-a glăsuțit :

— Află iubite împărat că stelele s-au îmbunat. Citind în ele am aflat că un ospăț ne-nțarziat trebuie dat în palat! La ospăț, Măria Ta, un lucru minunat s-o întâmpla! Pe dușumea de va cădea un strop sau o firimitură, s-o naște un băiat dorit, o gingașă făptură!

A doua zi, spre înserat, Împărăția Dulapului de Bucătărie arăta cu totul feeric. Jerbe de artificii țâșneau neconținut spre cer. Felinare multicolore fuseseră aprinse pe toate

străzile. Ningea cu vată de zahăr, iar din toate colțurile lumii veneau trăsuri cu oaspeți, care trăsuri nu erau altceva decât cutii de bomboane împodobite cu funde și flori.

Petrecerea începu într-o nemaipomenită veselie, dar treptat oaspeții începură să se încrunte, râsetele pieriră și atmosfera deveni apăsătoare. Toți observaseră că împăratul se purta cât se poate de ciudat. Marmeladă se holba cu cel mai mare interes la tot ce băgau ceilalți în gură și aproape că le număra îmbucăturile. Și, pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai nervos și mai nerăbdător. Scoase din buzunar o lunetă și, din capul mesei, îi ținea pe toți sub observație, uitându-se prin ea.

Voievodul Muștar suindu-se pe scaunul său, verde de mânie, strigă spre gazda sa:

— Păi, dacă-ți pare rău de bucate, de ce ne poftiși, împărate? Resturi, firimituri, le numeri și oaspeții tare-i superi! Și-n friptură și în supă te zgâiești la noi prin lupă. De zgârcit ce ești, îmi pare, că aduni prin buzunare ce ne cade din mâncare! Eu acasă voi pleca, așa că, Măria Ta, poți acum înfuleca chiar și porțioara mea !

— Mă holbez, poate, dar nu din zgârcenie. Am eu alte motive, pe care însă, din păcate, să mă tai și nu pot să ți le spun.

Muștar-Vodă, supărat fiind, interpretă spusele împăratului drept o amenințare.

— Aha! făcu el. După ce că m-ai jignit, pândindu-mă când mâncam, acum mai vrei să mă și cotonogești? Ei bine, atunci hai să ne alegem armele! Ce vrei? Cu piulița de zahăr să ne pisăm sau cu ardeii iuți să ne iuțim? Ori poate, dorești cumva, în foi de ceapă să ne smiorcăim?

Împărăteasa, imaginându-și-i pe cei doi luptându-se pufni într-un râs cristalin care molipsi pe toți oaspeții de la masă. Ei, și de la râsul ăsta, împărătesei îi tremură atât de tare mâna în care tocmai ținea un pahar plin cu Pepsy-Cola, încât vărsă pe jos un strop. Și să vezi minune mare, căzând pe pământ, se prefăcu într-un fel de nouraș. Privindu-l, împăratul se îngălbeni de emoție și făcu un semn cu mâna cerând liniște. Când râsetele se potoliră, din dreptul nourașului se auzi un scâncet de copil. Iar când nourașul se topi, pierind în văzduh, invitații la acel ospăț rămaseră cu gura căscată...

Pâlnie dădu fuga și luă în brațe pruncul, la care se uitau cu toții uluiți. Ridicându-l, spre a-l vedea mai bine adunarea, zise vesel:

— Iaca și fiul împăratului nostru ! Deoarece s-a născut dintr-un strop de băutură căzut din paharul împărătesei Însiropata, eu zic să-i punem numele: Făt-Frumos din Pepsy-Cola!

Hainele cele noi ale împăratului

de Hans Christian Andersen

Era pe vremuri un împărat căruia așa de mult îi plăcea să fie bine îmbrăcat și să aibă mereu haine noi încât își dădea toți banii numai pe îmbrăcăminte.

Nu se îngrijea deloc de oștire, la teatru nu se ducea și nu-i plăcea să se plimbe prin pădure decât doar ca să-și arate hainele cele noi. Avea un rând de straie pentru fiecare ceas

al zilei și așa cum se spune despre un rege că se sfătuiește cu miniștrii, despre el mereu se spunea că “se îmbracă”, asta fiind îndeletnicirea lui de fiecare clipă.

Orașul era plin de viață. Veneau o mulțime de străini și odată au venit și doi pehlivani care se dădeau drept țesători și spuneau că știu să facă o stofă frumoasă cum nu se mai afla alta. Nu numai că culorile și desenele erau frumoase, dar ei ziceau că hainele făcute din această stofă aveau și o însușire minunată, și anume că toți cei care nu erau potriviți pentru slujba pe care o îndeplineau și toți cei care erau proști de dădeau în gropi nu puteau să le vadă.

— Strașnice haine! s-a gândit împăratul. Dacă mi-aș face niște haine de acestea aș putea să aflu care din slujbașii împărăției nu-s buni pentru slujbele pe care le au și aș putea să aflu care din supușii mei sunt proști și care sunt deștepți. Numai decît trebuie să-mi fac asemenea haine. Și a dat pehlivanilor o mulțime de parale să înceapă să lucreze.

Cei doi șoltici au înjghebat două războaie de țesut, s-au așezat și s-au prefăcut că țes, dar nu țeseau nimic. Cereau mătasea cea mai subțire și fire de aur de cel mai bun, dar băgau mătasea și aurul în buzunar și lucrau la stativile goale până noaptea târziu.

„Oare unde or fi ajuns cu lucrul?”, s-a gândit împăratul după ce a trecut o bucată de vreme, dar era cam cu inima strânsă când se gândea că toți cei care-s proști sau nu-s pricepuți în slujbă nu vor putea vedea stofa. În ce-l privește pe el, n-avea nici o teamă, totuși voia mai întâi să trimită pe altul să vadă cum stau lucrurile. Toți în oraș știau ce putere ciudată are stofa și fiecare era curios să știe cât de nepotrivit în slujbă sau de prost este vecinul.

— Am să-l trimit pe sfetnicul meu cel bătrân; e om cinstit și de încredere, el poate mai bine decît oricine să judece stofa, fiindcă e înțelept și nimeni nu-și îndeplinește slujba mai bine ca el.

Sfetnicul cel bătrân s-a dus în odaia unde cei doi pehlivani lucrau la războaiele goale.

— Doamne ferește, ce-o mai fi și asta? s-a gândit sfetnicul și a deschis ochii mari. Nu văd nimic!

Dar n-a spus că nu vede.

Pehlivanii l-au rugat să vină mai aproape și l-au întrebat dacă-i plac culoarea și desenul stofei. Și tot îi arătau stativile, care erau însă goale. Bietul sfetnic holba ochii, dar de văzut nu vedea nimic, fiindcă nu era nimic de văzut. “Oi fi eu prost? se gândi el. N-aș fi crezut; oricum, asta nu trebuie s-o afle nimeni. N-oi fi bun pentru slujba pe care o fac? Nu, nu-i bine să spun că nu văd stofa.”

— Ei, ce spuneți? a întrebat un țesător.

— Foarte frumos! a răspuns sfetnicul și și-a pus ochelarii ca să vadă mai bine. Niște culori minunate! Am să spun împăratului că-mi place foarte mult.

— Ne pare bine, au zis țesătorii și au început să spună ce culori sunt și ce fel de desen are stofa. Sfetnicul cel bătrân asculta cu luare-aminte ca să spună împăratului tot așa, și chiar i-a și spus.

Pehlivanii au cerut și mai mulți bani, și mai multă mătase, și fir de aur, și mai mult decât până acuma. Dar le băgau pe toate în buzunarele lor, iar în războaie nu era nici un capăt de ață, dar ei lucrau ca și până acum la stativele goale.

Peste câțva timp, împăratul a trimis pe alt sfetnic, tot așa de vrednic, ca să vadă unde au ajuns cu țesutul și dacă mai este mult până e gata stofa. Dar și lui i s-a întâmplat ca și celuilalt: s-a uitat și iar s-a uitat, însă cum în stative nu era nimic, n-a putut să vadă nimic.

— Ce ziceți? Frumoasă stofă, nu? l-au întrebat cei doi pehlivani și i-au arătat și i-au spus cum și ce fel era stofa care nu se vedea nicăieri. “Prost nu sunt, se gândi sfetnicul. Atunci înseamnă că nu-s bun pentru slujba pe care-o fac! Ar fi ciudat și asta, dar cum o fi, cum n-o fi, nu trebuie să afle nimeni.”

— E foarte frumoasă stofa, a spus el împăratului.

Tot orașul vorbea de stofa asta nemaipomenită. Împăratul s-a gândit să se ducă s-o vadă și el cât mai era în stative. A luat cu dânsul tot oameni unul și unul, printre care și cei doi sfetnici care mai fuseseră, și s-a dus la cei doi pehlivani care lucrau din răspuțeri, dar fără nici un fir de ață în războiul de țesut.

— Ia uitați-vă ce frumoasă e! au spus cei doi sfetnici. Ce desen, ce culori minunate! Și arătau stativele goale, fiindcă credeau că toți ceilalți văd stofa și ei nu. “Ce să fie oare? se gândea împăratul. Nu văd nimic! Cumplit lucru! Ce, oi fi cumva prost? Nu-s bun de împărat?”

— Da, într-adevăr, stofa e foarte frumoasă, a spus el cu glas tare; e vrednică de toată lauda!

Și împăratul dădea din cap mulțumit și se uita la stativele goale. Nu voia să spună că nu vede nimic. Toți curtenii care erau cu dânsul se uitau și ei, dar nu vedeau nici ei nimic. Spuneau însă ca și împăratul: “O, ce frumos!”. Și toți l-au sfătuit să se îmbrace cu hainele făcute din stofa aceasta minunată la serbarea care tocmai trebuia să aibă loc peste câteva zile. “Minunat, frumos, măreț!”, spuneau toți și se bucurau grozav. Împăratul a dat celor doi pehlivani câte o decorație, ca să și-o atârne la piept, și titlul de maestru țesător al curții imperiale.

În noaptea din ajunul serbării, cei doi pehlivani nu s-au culcat. Au aprins șaisprezece lămpi și lumea putea să-i vadă cum lucrau de zor să isprăvească hainele împăratului. S-au făcut că iau stofă de la stative, s-au făcut că taie cu foarfecele, pe urmă au cusut cu ace fără ață și după aceea au spus: “Hainele sunt gata”.

Împăratul a venit cu sfetnicii. Pehlivanii au ridicat brațele în sus, ca și cum ar fi ținut ceva în mână, și au spus: “Poftim pantalonii! Poftim haina! Poftim mantia!” și așa mai departe. “Hainele sunt ușoare ca pânda de păianjen, spuneau ei, când le îmbraci nici nu le simți, dar tocmai asta e frumusețea.”

— Da, da, ziceau sfetnicii, dar nu vedeau nimic, pentru că nu aveau ce să vadă.

— Dacă maiestatea voastră vrea să se dezbrace, au spus pehlivanii, vă putem pune hainele cele noi chiar acuma, aici, în fața oglinzii.

Împăratul s-a dezbrăcat și pehlivanii s-au prefăcut că-i pun hainele cele noi care tocmai erau gata și împăratul se întorcea și se sucea în fața oglinzii.

— Ce bine îi vin, ce frumoase sunt! ziceau toți cei care erau de față. Ce stofă minunată! Nici nu se poate ceva mai frumos!

— E gata afară baldachinul pentru maiestatea voastră, a spus marele maestru de ceremonii al curții.

— Sunt gata și eu, a spus împăratul și s-a mai uitat o dată în oglindă, fiindcă voia să creadă lumea că își vede hainele.

Curtenii, care aveau dreptul să ducă trena mantiei, s-au aplecat, au întins mâinile ca și cum ar fi ridicat ceva de jos, apoi au pornit prefăcându-se că țin ceva în mâini; nu îndrăzneau să spună că nu văd nimic.

Împăratul mergea acum sub baldachin și toți oamenii de pe străzi și de la ferestre spuneau: “Ce minunate haine are împăratul! Ce trenă strașnică! Ce bine îi vin!” Nici unul nu voia să spună că nu vede nimic; fiindcă atunci lumea ar fi zis că nu-i priceput în slujbă sau că-i prost de dă în gropi. Nici o haină de-a împăratului nu stârnise atâta bucurie printre oameni.

— Împăratul e dezbrăcat! a spus deodată un copil.

— Asta-i vocea nevinovăției! a zis tatăl copilului și a spus în șoaptă altora ce vorbise copilul.

— E dezbrăcat! a strigat tot poporul.

Împăratul a auzit și i s-a părut și lui că poporul are dreptate, dar s-a gândit: “Acuma nu mai pot să dau înapoi, trebuie s-o țin întruna așa cum am început”. Și curtenii au mers înainte și au dus trena pe care n-o vedea nimeni fiindcă nu era nici o trenă.

Înaltul și Întârziatul

din vol. „Călătorie în Țara Literelor” M. Rusu, M. Hadeșiu, V. Concea, A. Ursache

Î din i și â din a
Sunt frați buni, de când lumea.
Primu-i poreclit „Înaltul“,
Celălalt „Întârziatul“.

Înaltul e subțirel,
Parcă-i tras printr-un inel.
Â din A este cam lent,
Uneori nu e atent.
Niciodată nu-i de frunte
Când se joacă în cuvinte.
Mai atent dacă privești,
Nici la urmă nu-l găsești.
Ține minte, copilaș:
Nu-i nici primul, nici codaș!

Matilda

de Roald Dahl

Era prima zi de școală a Matildei. Fusese înscrisă în clasa întâi, unde erau alți optsprezece copii, băieți și fete de vârsta ei.

După obișnuita treabă cu strigătul catalogului, profesoara lor, domnișoara Honey, se duse la tablă și scrise: „Eu am început deja să învăț să citesc propoziții lungi!”. Făcuse înadins enunțul dificil, pentru că știa că erau copii în clasă care deja puteau citi.

— Poate cineva să citească tot enunțul?

— Da, zise Matilda și citi tot fără să ezite.

— Asta este într-adevăr foarte bine, zise domnișoara Honey. Cât poți să citești, Matilda?

— Cred că pot să citesc aproape orice deși nu înțeleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnișoara Honey luă cu o carte groasă. O deschise la un semn și o așeză pe banca Matildei. Liniștită, fără pauze și cu o viteză potrivită, fetița începu să citească.

— Cine le-a învățat să citești, Matilda?

— Am învățat singură.

— Și ai citit vreo carte pentru copii singură ?

— Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principală, domnișoară Honey.

— Și ți-au plăcut ?

— Câteva mi-au plăcut foarte mult dar altele mi s-au părut plictisitoare.

— Spune-mi una care ți-a plăcut.

— Mi-a plăcut Leul, Vrăjitoarea și Dulapul. Eu cred că domnul Carl Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totuși un defect. Nu are părți amuzante în cărțile lui. Îmi place foarte mult Charles Dickens pentru că mă face să râd.

— Ai dreptate. Crezi că toate cărțile pentru copii ar trebui să aibă părți comice?

— Desigur. Copiii nu sunt așa de serioși ca adulții. Lor le place să râdă.

— Și ce-ai să faci acum dacă ai citit toate cărțile pentru copii?

— Citesc alte cărți. Împrumut de la altă bibliotecă. Acesta este hobby-ul meu: lectura.

Domnișoara Honey se uita uimită la fetiță.

Buratinno și bunele maniere

după Alexei Tolstoi

Dimineața, Buratinno se trezi zdravăn și voios de parcă nu i se întâmplase nimic.

Fetița cu părul albastru îl aștepta în grădină, așezată în fața unei măsuțe, pe care erau aranjate tacâmuri mici, ca pentru păpuși.

Buratino se așeză la masă, cu un picior îndoit sub el. Prăjiturile de migdale le îndesa întregi în gură și le înghițea pe nemestecate.

Își băgă degetele în chiseaua cu dulceață, lingându-și-le apoi cu o deosebită plăcere.

Iar când fetița se întoarse pentru o clipă, el apucă ceainicul și, ducându-l la gură, sorbi toată cacaoa dintr-însul. Sorbi cu atâta lăcomie, că se îneacă și vărsă cacaoa pe fața de masă.

Fetița se uită țintă la el și spuse cu asprime :

— Trage piciorul de sub tine și lasă-l jos, sub masă! Nu mânca cu mâinile, că doar pentru mâncare sunt linguri și furculițe. De-acum am să mă-ngrijesc eu de creșterea ta, fii pe pace!

„Cine s-a găsit să-mi dea mie creștere aleasă... Tocmai ea, cu capul ei de porțelan și trupul umplut cu vată !”... gândi Buratino.

În cele din urmă se sfârși și gustarea asta chinuitoare.

— Acum așază-te la birou! Caută să nu stai cocoșat, îi spuse fetița și luă o bucățică de cretă. Am să te-nvăț să socotești... Ascultă, să zicem că ai două mere în buzunar. Și să zicem că cineva îți cere un măr. Câte mere îți mai rămân ?

— Două.

— De ce două ?

— Două, pentru că cel care mi-a cerut mărul n-o să-l capete. Și dacă încearcă să mi-l ia cu de-a sila, îi sar de gât!

— Habar n-ai să socotești, rosti fetița cu tristețe. Să trecem la dictare.

— Scrie!... „Iepurașul ușa rupe.” Ei, ai scris?

După cum se știe însă, Buratino nu văzuse în viața lui nici toc, nici călimară. Neștiind ce să facă, își vârî nasul în călimară. De pe nas picură pe o hârtie o pată de cerneală.

— Ești un neastâmpărat cum n-am mai văzut! Am să te pedepsesc ! Artemon, du-l pe Buratino în magazia întunecoasă.

Credinciosul Artemon apăru în ușă, și arătându-și colții albi, îl apucă pe Buratino de hăinuță și îl târî după el în magazie.

Buratino își ridică nasul tot una de cerneală și, prin întuneric, zări un liliac ce spânzura de tavan, cu capul în jos.

— Tu ce mai vrei ?

— Mai rabdă puțin, Buratino, așteaptă până s-o înnopta. Atunci te voi duce în Țara Proștilor. Acolo-i numai fericire și veselie.

Fetița care l-a luat pe NU în brațe

după Octav Pancu-Iași

Vă spun că să știți și voi: cuvintele care îmi trebuie pentru povești le scot din călimară. Dar de unde scot povestitorii cuvintele pe care le înșiruie și fac din ele povești? Asta nu se mai știe !

Fiecare cu taina lui. Numai eu nu am taine. Vă spun ca să știți și voi: cuvintele care îmi trebuiesc pentru povești le scot din călimară. Moi penița în călimară și scot orice cuvânt doresc. Am o călimară încăpătoare. Găzduiește toate cuvintele de care am nevoie. Și uite așa toate bune și la locul lor, până într-o zi. Până în ziua când un cuvânt nu vru să iasă din călimară. Aveam nevoie de el, dar lui puțin îi păsa.

Muiai penița o dată, o muiai de două ori, de trei și de zece ori, dar cuvântul cu pricina nu se prindea de ea. Trăsei călimara mai aproape, și începui să-l rog :

Hai, dragă, ce te codești atâta ? Nimic. Nici un răspuns.

Văzând că nu iese cu vorbă bună, îi strigai :

Ieși, sau nu ieși ? Nimic. Nici un răspuns.

Furios, mă uitai în călimară ca să-l zăresc pe prăpăditul de cuvânt care îmi făcea viața amară, să înfig penița în el și să-l scot fără să-l mai întreb dacă îi place sau nu. Dar nu-l zării. Cercetai cuvântul MUNTE, bănuind că s-a pitit printr-o văgăună a lui; pierdui o groază de vreme răscolind afundurile cuvântului OCEAN, întrebându-l dacă nu l-au văzut, cuvintele PORT, FAR, SUBMARIN și disperat întrebai chiar cuvintele BARCA DE SALVARE. Anunțai cuvântul POLIȚIE și cu lacrimi în ochi telefonai cuvintelor SPITAL DE URGENȚĂ.

Prăpăditul de cuvânt, care îmi făcea viața amară, nu era nicăieri. Nu mai știam ce să fac. Fără el nu mai puteam continua povestea.

Când, după ce ciocăni de câteva ori în sticlă, ieși din călimară cuvântul POLITEȚE. Mă salută și mă întrebă :.

Te deranjez ?

Apoi ieși cuvântul HĂRNICIE, îmi îndreptă foile de hârtie, puse sugativă pe o pată de cerneală, luă paharul de apă și-l așeză pe farfurioară. După el ieși cuvântul PRIETENIE, care îmi spuse:

Te văd necăjit. Nu te pot lăsa așa...

Și într-un glas, toate trei cuvintele: POLITEȚE, HĂRNICIE, PRIETENIE continuă :

Hai, spune-ne ce cauți ?

Îl caut pe domnul NU. Fără el îmi este peste putință să termin o poveste începută. Am cercetat și am răscolit toată călimara. Domnul NU a dispărut fără urme. Unde să-l mai caut ?

Unde ? Unde ?

Ei, află că nu-i în călimară. E în altă parte...

Și... știți cumva unde-i ? întrebai și în aceeași clipă mă și ridicai cu gândul să-mi iau haina și să plec în căutarea fugarului.

Stai, stai... mă potoli cuvântul PRIETENIE.

Ia loc... mă pofti cuvântul POLITEȚE.

Graba uneori strică treaba... mă povățui cuvântul HĂRNICIE.

Și toate trei în cor :

E mai puțin simplu decât ți se pare, o să se întoarcă cu greu înapoi. O duce prea bine acolo unde se află... S-a îngrășat, stă toată ziua picior peste picior și poruncește, nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas. Pe NU l-a luat o fetiță în brațe !

— Dacă, de pildă, vorbi cuvântul Hărnicie, îi spune mama: „Pune masa!” sau „Adu apă!” sau „Mătură!”, fetița spune că nu poate. Îl are pe „Nu” în brațe...

— Ori dacă, vorbi cuvântul Politețe, bunica vine de la piață, aducând sacoșe grele, fetița nu sare să-I deschidă ușa parcă nici n-ar vedea-o. De fapt, ea o vede, dar cum să-i deschidă ușa bunicii, când are brațele ocupate cu NU ?

— Ori dacă, vorbi cuvântul Prietenie, o colegă o roagă să o ajute la o problemă grea, fetiței nici nu-i pasă. De fapt nu pot să cred că nu-i pasă, dar are brațele ocupate cu NU. Cum să mai ia creionul în mână și să ajute colegei ?

— Și unde stă fetiță care l-a luat pe „Nu” în brațe? întrebai eu.

— Te conducem noi, se oferă cele trei...

HĂRNICIA înșurubă capacul călimării și-mi șterse penița ca să nu ruginească. POLITEȚEA îmi ținu haina și mă ajută s-o îmbrac. PRIETENIA mă prinse de mână — și toți patru plecarăm spre fetiță.

Deși era târziu, o găsirăm dormind. „Nu”, din brațe, era însă treaz:

— Nu mă întorc! îmi zise, în loc de „bună ziua”. Nicăieri n-am dus-o mai bine ca-n brațele acestei fetițe! Nu merg la tine, nu, nu, nu!

Chiar atunci se auzi glasul mamei fetiței:

— Hai, scoală-te că e târziu! Pune masa, e ora prânzului!

— Îndată! răspuse în locul fetiței, Hărnicia. Și cât ai clipi, așternu masa, deschise bufetul și scoase farfuriile. În dreptul fiecărei farfurii împături și câteva șervețele de hârtie.

Pe scări se auziră pașii bunicii. Politețea nici nu aștepta s-audă bătăi la ușă. Alergă și o deschise, luă sacoșa cu cumpărături din brațele bunicii...

Între timp Prietenia rezolvase problema cu care venise colega fetiței care l-a luat pe „Nu” în brațe...

Când fetița se trezi și se dădu jos din pat, veni la mama sa și aceasta o lăudă:

— Tare frumos ai așezat masa! Poftim cotorul acesta de varză!

Bunica-i dăruî un măr:

— Ia-l! Ești o fetiță săritoare.

Colega nu se lasă mai prejos:

— Am două nuci. Una ție și una mie!

Fetița întinse mâinile să primească darurile, dar, în clipa aceea, îl scăpă pe „Nu” din brațe.

Eu, care atâta aşteptam, îl apucaii de-o ureche şi plecai grăbit acasă.

Pe drum, observai ceva care, ca să fiu sincer, nu mă miră deloc.

Cuvântul HĂRNICIE rodea un cotor de varză.

Cuvântul POLITEŢE muşca dintr-un măr.

Cuvântul PRIETENIE mesteca un miez de nucă.

Dacă m-ar fi mirat, le-aş fi întrebat, iar ele mi-ar fi răspuns:

Astăzi noi merităm darurile. Când o să le merite fetiţa, n-ai nici o grijă, n-o să ne atingem de darurile ei.

Ajuns acasă, îl aruncaii pe „Nu” în călimară şi rugai cuvântul Paznic să-l păzească straşnic. Ca să nu-l mai poată lua nici o fetiţă şi nici un băiat în braţe...

Legenda ghiocelului

de Eugen Jianu

Fiecare floare din cele care există are ceva cu care să ne bucure.

— Eu, se întreba odată ghiocelul, aşa mic şi slab cum sunt, ce bucurie pot face omului?

Dar, iată, Iarna este în puterile ei. Peste tot e doar omăt. Şi într-o bună zi, alb şi plăpând, ghiocelul îşi sună clopoţelul.

— Cine îndrăzneşte să mi se împotrivescă? se burzului baba Iarnă scuturându-şi cojoacele de nea şi ţurţurii de gheaţă. Abia după ce se uită bine-bine, jur-împrejur, a descoperit ghiocelul.

— Tu erai? Tu ți-ai găsit să mi te împotriveşti? Dacă îmi pun mintea cu tine o să te îngheţ la noapte!

— Nu vă mâniaţi, babă Iarnă şi moş Omăt! le-a spus ghiocelul. Mie soarele mi-a trimis veste printr-o rază jucăuşă cerându-mi să mă arăt lumii. M-am frecat la ochi şi uite-mă-s!

Peste noapte, Baba Iarna şi moş Omăt au chemat Gerul în ajutor. A mai suflat şi un vânt rece şi puternic numit Crivăţul.

— Unde eşti, ghiocelule? au chicotit cei doi. N-ai îngheţat? Mai cutezi să ni te ridici împotrivă?

— Drept să vă spun, babă Iarnă şi moş Omăt, mi-a fost tare-tare frig azi noapte! Era cât pe ce să mă smulgă şi vântul. Abia m-am putut ascunde după un bulgăre de pământ. Of, dacă şi la noapte o fi tot atât de frig, voi muri îngheţat!

Soarele auzind cu câtă bunătate vorbeşte ghiocelul vrăjmaşilor săi, i-a trimis în ajutor o mulţime de raze calde, întărindu-l.

Aşa că, de dimineaţă, alături, a putut vedea fraţi şi surori răsărind printre petece de nea.

— Babă Iarnă, moş Omăt, răsunau clopoţei lor în poiană, Babă Iarnă, moş Omăt, hai să ne jucăm de-a prinselea!

Așa s-a dovedit ghiocelul mai tare decât iarna, vădindu-și rostul său pe lume: acela de a fi cea dintâi floare care să vestească omul că a venit primăvara.

A venit primăvara!

după Emilia Plugaru

— Cipcirip! Cipcirip! Ninge, Mișani! Ninge! sar bucuroase vrăbiuțele. A venit iarna!

— A venit... Cine a poftit-o? Nu putea să stea la ea acasă? Hm... Nu pricepeam de ce mă trage la somn..... Morr, morr! Voi fi iarăși nevoit să dorm trei luni de zile spuse supărat din ușa bârlogului său ursulețul Mișani.

— De ce să dormi atâta amar de vreme, Mișani? Nu poți și tu ca și ceilalți să dormi doar în timpul nopții? În curând va veni Moșul cu daruri. Va fi atât de frumos!

— Aș vrea eu... dar nu pot. Dacă rămân treaz mor de foame. Iarna îmi ascunde hrana sub zăpadă. Când dorm visez că pădurea e doldora de căpșuni. Și astfel trece vremea... Să nu uitați să mă treziți... Vă rog!

— Te vom trezi, Mișani! promit vrăbiuțele.

Iarna aduce în pădure multă zăpadă. Zile în șir cad fulgii albi și pufoși. Vine Crăciunul și pădurea se umple de zarvă și de veselie. Moș Crăciun împarte daruri tuturor.

— Această ulcică cu miere, zice el scotocind prin desagă, e pentru Mișani. El are prieteni? întrebă bătrânul.

— Noi suntem prietenii lui strigară în cor vrăbiuțele, veverița și iepurașul.

— Când se va trezi să-i spuneți că mierea e de la Moș Crăciun și că e norocos cu asemenea prieteni.

După sărbători pădurea pare pustie. Iepurașul rar își scoate urechiușele pe fereastră. Vrăbiuțele moțâie somnoroase pe brăduț. Veverița ronțăie nuci în cămăruța sa. Uneori, când e bine dispusă, sare din creangă în creangă privind cum se scutură zăpada.

— Eu știu de ce Iarna acoperă pământul cu o plapumă de nea! strigă ea.

— De ce? întrebă plictisite vrăbiuțele.

— Ca să-i fie cald! Acolo, sub plapumă, dorm iarba și floricelele ce vor răsări la primăvară.

Vremea trecu greu. Zilele erau din ce în ce mai scurte iar nopțile tot lungi.

Totuși, într-o bună zi, Iarna își luă așternuturile albe și plecă. Ce mai bucurie! Pădurea se trezește iar la viață. Vrăbiuțele zboară spre căsuța ursulețului.

— Cipcirip! Cipcirip! Trezește-te, Mișani! A venit primăvara!

În bârlog, nici o mișcare.

— Nu se trezește! oftează o vrăbiuță.

— O fi pățit ceva! e îngrijorată cealaltă.

— Trebuie să intrăm să vedem! propune veverița.

Aerul din încăperea unde doarme Mișani e atât de îmbâcsit, atât de greu încât toți trei mai să leșine.

— Să deschidem ferestrele! Strigă veverița. Să aerisim, să lăsăm să pătrundă lumina! Ce mizerie e aici!

Și vrăbiuțele împreună cu veverița și iepurașul se pun pe treabă. În scurt timp, locuința lui Mișani, e de nerecunoscut. Totul e curat și aerisit. Prietenii se așază pe scăunaș și așteaptă să se trezească ursulețul.

— Trezește-te, Mișani! Trezește-te! Își pierde răbdarea vrăbiuțele. A venit primăvara! Nu e timp de dormit!

— Nu vă enervați! le sfătuiește veverița. Acum îl trezim. Aduceți ulcica cu miere de la Moș Crăciun! Puneți ceainicul pe foc. La aroma ceaiului cu miere Mișani nu va rezista.

Aburii ceaiului umplu toată încăperea.

— Ce miros plăcut! se aude vocea lui Mișani. Miroase a primăvară. Aoleu! A venit?

— A venit, a venit! Dacă mai dormi, primăvara pleacă fără să o vezi, glumește iepurașul.

Ursulețul iese în ușa bârlogului. Își întinde lăbuțele, răsuflă din toți plămâni. Duce la gură ulcica cu miere și nu se oprește până nu dă de fund. Privește încântat în jur. Pădurea e aproape verde. Peste tot flori, zumzet de albine, ciripit de păsărele. Cerul e albastru, soarele e vesel.

— Ce minunată e primăvara!

Vrăbiuțele, iepurașul și veverița se strecoară tiptil pe lângă el.

— Bine că l-am trezit, se bucură vrăbiuțele. Gata, acum la treabă! O zi de primăvară hrănește un an!

Zâna Zorilor

Afară se simte un iz de primăvară. Zâna Zorilor zboară spre Pământ cu un alai de zambile, azalee și frezii. A ajuns pe o pajiște. Se așază la marginea unui iaz. admiră peisajul. Un zâmbet i se vede pe față. A văzut un mânz casre zburdă zglobiu prin iarba crudă.

Un viezure a ieșit tiptil din vizuina sa. o buburuză zboară din floare în floare. Albinele zumzăie neobosităe adunând polenul. Copacii înfrunziți își leagănă ramurile în bătaia unui vânticel cald. Frunzele foșnesc ușor. Cârduri de berze se întorc la cuiburile lor.

— Cât este de frumos primăvara pe Pământ se minună zâna.

Ce se poate face cu litera „ZET”?

de Gica Iuteș

Dumitrelel trânti caietul în ghiozdan și mormăi:

— Nu pot să te sufăr. Din cauza ta am rupt trei pagini. Mai bine te ștergeau din alfabet. Ce nevoie avem de ultima literă?

— ZZZZ! făcu litera Z și zbură afară din ghiozdan, drept în zaharnița de pe masă.

Dumitrelel se repezi furios la zaharnița însă, o mână lungă i-o înșfăcă de sub nas.

— Hohoho! rînji ZMEUL, căci el era!

Cât ai zice pește, căscă o gură, cât o șură și înghiți zaharnița cu zahăr cu tot.

— Oh, cum ai putut face una ca asta? Ce-o să-i spun mamei?

— Zexe! Nu-mi pasă. Să bagi de seamă că încep cu litera Z! adăugă zmeul amenințător. Făcu un salt și dispăru prin zid. În urma lui rămase în perete o gaură mare. Băiatul privea încremenit zidul.

— Îmi pare rău că ești atât de necăjit! se auzi un glas ca un clopoțel de argint. Nu uita că și eu încep tot cu litera Z!

— Vaiiii! se miră Dumitrelel, când o zări pe ZÂNA cea bună apărând de după perdea.

Zâna făcu un semn ușor și... minune... zaharnița reapăru la locul ei pe masă.

— Cum să-ți mulțumesc, zână bună și frumoasă? șopti băiatul emoționat.

— Așteaptă să-mi mulțumești și mie! Și eu încep tot cu litera Z, zise ZIDARUL apărând prin gaură. Sub mistria lui, peretele se ivi neted și strălucitor.

Deodată, o voce cunoscută începu să răcnească:

—Zăpadă! Zăpadă!

Era fratele său, Dănel, care țopăia de bucurie.

Dumitrelel se trezi, se frecă la ochi și parcă nu-i venea să creadă: mama tocmai lua zahăr din zaharniță. „ZING!, ZING!” amesteca ea cu lingurița în ceștile cu lapte.

Dumitrelel sări vesel din pat și alergă la fereastră: ZĂPADA se așternuse.

Invitația

Este vineri. Peste două zile este sărbătoarea Paștelui.

Karina și tatăl său merg spre magazin pentru a face cumpărături. Au de parcurs până acolo un kilometru. Se hotărăsc să meargă pe jos.

Pe drum se întânesc cu Keiko care își plimbă câinele, pe Akita. Keiko este colega nouă a Karinei venită tocmai din Tokio, capitala Japoniei. Ea se întâlnește zilnic cu Karina la antrenamentele de karate. Amândouă îndrăgesc foarte mult acest sport.

Tata și Karina o invită pe Keiko duminică, după slujba de la biserică, la ei acasă pentru a sărbători împreună Paștele. Cu această ocazie ea va cunoaște mai bine tradițiile românești. Va putea ciocni ouă înroșite și va gusta din aromatul și gustosul cozonac pregătit de mama Karinei.

Doctorul Aumădoare

A fost odată un doctor tare cumsecade, care se numea Aumădoare. El avea o soră rea, pe care o chema Varvara. Cel mai mult pe lume doctorul iubea animalele. În camera lui avea iepuri, în dulap o veveriță, în bufet o cioară, pe divan un arici țepos, iar în cufăr niște șoricei albi. Dar, dintre toate animalele sale, doctorul Aumădoare îndrăgise cel mai mult rața Kika, câinele Kudo, purcelușul Kabir, papagalul Karudo și bufnița Kumba.

Varvara, sora cea rea, era supărată foc pe doctor, fiindcă ținea în cameră atâtea animale.

— Nu le mai suport! Să le alungi pe toate! striga ea. Nu sunt bune decât să facă murdărie în casă. Eu nu vreau să trăiesc la un loc cu creaturile astea hidoase!

— Nu, Varvara, nu-s deloc hidoase! zicea doctorul cu un zâmbet blând pe chip. Animalele sunt niște făpturi speciale care mă înconjoară cu dragostea și afecțiunea lor! Eu sunt foarte bucuros că le am pe lângă mine.

De pretutindeni veneau la doctor să se vindece atât oameni cât și animale. El îi consulta cu atenție, îi mângâia sau îi încuraja cu câte o vorbă bună apoi le dădea diverse leacuri. Ca prin miracol, toți se înzdrăveneau numaidecât.

Dacă vreun băiețel din sat se lovea la mână sau se zgâria la nas, dădea fuga la Aumădoare și peste vreo zece minute îl vedeai, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, vesel și sănătos, jucându-se de-a prinselea cu papagalul Carudo, în vreme ce cucuveaua Bumba îl îmbia cu bomboane și mere.

Odată, la doctor veni un cal tare trist.

— Lama, vonoi, fifi, cucu! rosti calul încetișor.

Doctorul înțelese îndată că pe limba animalelor asta înseamnă: „Mă dor ochii! Dați-mi, vă rog, niște ochelari!”. Doctorul învățase de mult să vorbească pe limba animalelor.

— Capuchi, canuchi! îi spuse el calului. Pe limba animalelor asta înseamnă: „Luați loc, vă rog!”.

Acesta se așeză. Doctorul cercetă printr-un fel de lupă ochii calului. Studie amănunțit apoi mai multe lentile cu dioptrii diferite. Alese două mai groase și le fixă în niște rame de ochelari. I le puse la ochi. Durerea dispăru ca prin farmec.

— Ceaca, spuse calul și, fluturându-și coada, o porni la trap pe uliță. „Ceaca” pe limba animalelor înseamnă „Mulțumesc!”.

Curând doctorul Aumădoare dădu ochelari tuturor animalelor cu vederea slabă. Așa că, acum te puteai întâlni oricând cu vreo vacă, pisică sau vulpe care purta ochelari. Până și ciorile cele bătrâne nu mai zburau din cuib fără să-și pună ochelarii.

Pe zi ce trecea, la doctor veneau tot mai multe viețuitoare. Doctorul Aumădoare îi vindeca pe toți, dar nu lua bani de la nimeni. Ce bani puteau să aibă animalele? Curând, în pădure, apărură asemenea anunțuri:

DOCTORUL AUMĂDOARE A DESCHIS SPITAL.

VINDECĂ DE BOALĂ ORICE ANIMAL!

Le atârâneră în copaci năzdrăvanii de Vania și Tania, copiii vecinilor, pe care doctorul îi vindecase cândva de scarlatină și pojar. Ei îl iubeau tare mult pe doctor și îl ajutau cu plăcere să vindece animalele bolnave.

CUȚU – HAMHAM

după F. Sahling

Hamham aparținea băiețelului unei celebre actrițe de cinema. Cu toate că avea doar câteva luni călătorise cu stăpânii lui prin multe țări. Nu se opreau nicăieri prea mult, fiind mereu pe drum. Pentru micul său stăpân, Hamham era o jucărie cu care se distra atunci când se plictisea. Deseori îl lăsa singur, închis într-o cameră de hotel. Nu e de mirare deci, că odată, când ușa camerei rămase deschisă, Hamham folosi prilejul și fugi puțin pe-afară.

Se plimbă pe strada din jurul hotelului apoi, ajungând într-un parc, își găsi un tovarăș de joacă, un fox-terier. Timpul trecu imediat și Hamham se simți foarte trist când fox-terier-ul plecă împreună cu stăpâna lui. Dori să se întoarcă și el la hotel, dar nu mai găsi drumul. La hotel lipsa lui fusese descoperită, dar cum plecarea stăpânilor era fixată chiar în cursul acelei dimineți, căutarea nu dură prea mult. Mama promise băiețelului că-i va cumpăra alt cățeluș și acest lucru îl liniști.

Încetul cu încetul, lui Hamham i se făcu foame. Ajunse în fața unei tarabe, unde se vindeau cârnăciori calzi. Pe când stătea acolo, lingându-și botișorul, un polițist se apropie.

— Cățelul ăsta trebuie să fie sau vagabond sau rătăcit, îi spuse vânzătorul.

— Nici zgardă n-are, observă polițistul. Va trebui să-l duc la azilul de câini.

Îl mângâie apoi îl chemă după dânsul. Hamham îl urmă cuminte. La adăpostul de câini fu luat în primire de un paznic și închis într-o boxă. I se dădu mâncare, apă și rămase apoi singur.

După ce își potoli foamea și setea, Hamham își examinează noua sa locuință. Nu era prea mare, dar totuși avea o deschizătură ce dădea spre o grădină mare și frumoasă. Dar, abătut, Cuțu gândi: „La ce-ți folosește chiar și această frumoasă grădină când ești închis și nu poți să te plimbi în voie prin ea!? Ce se va alege acum de mine?”

Curând Hamham făcu cunoștință cu vecinii săi. În boxa din stânga se găsea un uriaș Saint-Bernard. Avea doisprezece ani, ceea ce pentru un astfel de câine e o vârstă record. Stăpânul său murise și astfel ajunsese la azil.

— Sunt de multă vreme aici. Cine are nevoie de un câine bătrân ca mine? spunea el.

În boxa din dreapta era un mic baset, care se rătăcise ca și Hamham. Fuseseră aduși la azil în aceeași zi, dar nu trecură nici câteva ore și stăpâna lui se și prezentă să-l ia. Ce bucurie pe baset! Sărea în jurul ei și nu se mai sătura lătrând.

„Va veni oare cineva să mă ia și pe mine?” se gândea Hamham.

Chiar a doua zi azilul de animale fu vizitat de o clasă de elevi. Unuia dintre băieți, pe nume Horia, îi plăcu neînchipuit de mult Hamham și încercă chiar să se joace printre gratii

cu el. Acest lucru îi făcu mare plăcere cățelului, și-l urmări cu ochi triști pe băiat când acesta plecă. La azil, câinii sunt hrăniți, dar nimeni nu se joacă și nu vorbește cu ei.

Hamham îi plăcuse atât de mult lui Horia încât atunci când se întoarse de la școală, alergă drept la mama sa și-i povesti totul despre el.

— Mamă, aș vrea așa de mult să am un cățel! Îți promit că am să învăț mai bine decât până acum!

Cum era băiat cuminte și ascultător, mama se învoi. Telefonă la azil unde i se spuse că trebuie să aștepte cinci zile. Băiețelul era foarte îngrijorat. Spera că fostul proprietar nu se va prezenta și că nicio altă persoană nu va dori să aibă cățelul.

În fiecare zi, după ce termina lecțiile, Horia alerga la azilul de câini și-l căuta pe Hamham. Acesta ajunsese să-l cunoască și el pe băiețel și se bucura când îl vedea venind. În sfârșit, cele cinci zile s-au dus și vechiul proprietar nu s-a prezentat. Mama copilului îl ceru pe Hamham și-l duse fiului care-i făgădui din nou că va fi un școlar model.

Ce bucurie pe Hamham când ușa boxei se deschise și el putu să alerge sprinten, în voie, spre băiat! Acum avea un stăpân adevărat, un prieten! Nu l-ar fi părăsit pentru nimic în lume!

Habarnam visează

după Nikolai Nosov

Era odată un oraș de basm locuit de prichindei. Li se spunea prichindei pentru că erau foarte mici. Ei trăiau în Orașul Florilor. Prichindeii își făceau bărcuțe din coajă de mesteacăn, treceau Pârâul Castraveților și se afundau în pădure după fructe, după ciuperci sau după alune. Micuți cum erau, trebuia să se cațare pe trunchiurile înalte și să le reteze cu fierăstrăul.

Prichindeii-băieți purtau pantaloni lungi sau scurți cu bretele, iar prichinduțele-fetițe rochițe din materiale pestrițe, viu colorate. Un asemenea piticuț era și Habarnam.

Habarnam învățase a citi și a scrie, parcursese în întregime gramatica și mai toată matematica. Dar, deodată, nu se știe din ce cauză, se răzgândi să mai învețe. Stătea zile întregi aplecat deasupra cărților și citea. Numai că nu citea ce-ar fi trebuit, ci numai ce-i plăcea lui cel mai mult și anume basme. El încetă astfel să mai învețe și, cum s-ar spune, capul i se umplu de visuri.

Prietena lui cea mai bună era prichinduța Bumbița căreia îi mersese vestea că-i plac grozav poveștile. Se întâlneau deseori pe malul râului și stăteau de vorbă pe un castravete. Uneori își povesteau unul altuia basme, alteori se întrebau între ei ce e mai bine să ai: tichia minunată sau covorul zburător, fluierul vrăjtit sau ciubotele fermecate. Habarnam era însă entuziasmat când venea vorba despre bagheta magică.

— Cine are bagheta magică poate să învețe de toate fără să muncească. E de ajuns să învărtească bagheta și să spună: „Vreau să știu matematica sau limba engleză” și deodată se pomenește știind matematică și vorbind englezește. Numai că în orașul nostru nu se

întâmplă nici o minune, nu se petrece nici un fel de vrăjitorie. Cu totul altceva era în vremurile străvechi! Pe atunci se întâlneau la fiecare pas vrăjitori. Nu degeaba se povestește despre ei prin basme.

— Așa e, încuviință Bumbița. Dar să știi că nu numai în timpurile vechi au existat vrăjitori. Există și astăzi, însă nu oricine poate să-i întâlnească. Spre exemplu, tu cred că ai putea sta de vorbă cu un vrăjitor, pentru că ești foarte curajos.

— Nu pricep atunci de ce n-am întâlnit nici unul până acum? se întrebă uimit Habarnam.

— Pentru așa ceva nu ajunge numai curajul, spuse Bumbița. Am citit eu într-un basm că trebuie să înfăptuiești trei fapte bune la rând. Atunci, în fața ta apare un vrăjitor și îți dă tot ce-i ceri.

— Și, după tine, care faptă se socotește bună? Dacă, de exemplu, am să mă trezesc de dimineață și am să mă spăl cu apă rece și cu săpun înseamnă că fac o faptă bună?

— Bineînțeles, spuse Bumbița. Dacă are să-i fie cuiva greu și tu ai să-i ajuți, dacă cineva are să fie necăjit și tu ai să-l mângâi, tot fapte bune or să fie. Chiar și atunci când ai spune “mulțumesc” cuiva care te-ar ajuta pe tine ar însemna că te-ai purtat frumos. Pentru că întotdeauna trebuie să fii recunoscător și politicos.

— Ei și, eu nu găsesc că e greu să faci toate astea, zise Habarnam.

— Ba e chiar foarte greu - îl contrazise Bumbița - pentru că cele trei fapte bune trebuie făcute la rând, iar dacă se nimerește să pice printre ele o singură faptă rea, atunci nu mai iese nimic și ești nevoit să iei totul de la început. Încă un lucru să știi: fapta bună e socotită bună atunci când o faci fără să te gândești că ai să tragi de pe urma ei cine știe ce foloase.

— Cred și eu, încuviință încrezător Habarnam. Ce fel de faptă bună e aceea pe care o faci din interes? De mâine voi începe să fac fapte bune, și dacă tot ce mi-ai spus este adevărat, atunci bagheta magică va fi curând în mâinile noastre.

Sfatul jucăriilor

de Mache Iliuț

Deși ora e târzie,
Uite, nici o jucărie
Nu poate dormi.
Azi sunt toate supărate
Și rămân la sfat cu toate
Până-n zori de zi!
— Uite, spune-o minge mică,
Nicu m-a-nțepat!
Mi-am pierdut puterea toată
Și m-am dezumflat.
— Coadă mi-a tăiat c-o lamă!
Spune un câțel,
Și de-atunci mi-e tare teamă
Să mă joc cu el.

Și așa s-au plâns cu toate,
Jucăriile stricate.
Iar apoi, când au sfârșit,
O scrisoare-au întocmit
Tuturor copiilor
Din partea jucăriilor.

Și-n scrisoare-au spus atât:
— Noi de azi am hotărât
Să fugim de-acei copii
Care strică jucării!

Miță-Fărâmiță

de Gica Iuteș

A fost odată un băiețuș cu numele de Miță, dar i se mai spunea și Fărâmiță. Se dusese faima lui peste șapte case și străzi, peste șapte sate și orașe, peste șapte mări și șapte țări. Se povesteau despre dânsul fel de fel de lucruri, care mai de care mai ciudate!

De câte ori mama lui îi spunea:

— Du-te tu, Miță, până la magazin și cumpără o sticlă de oțet, dar vezi, drăguțule, să n-o spargi! Mergi încet!

Miță pleca să cumpere oțet, dar nu știa cum se întâmpla, că de pragul porții cum pășea, sticla plină cu oțet cioburi și fărâme se făcea.

Eu nu zic i se poate întâmpla oricui un oarecare necaz ca ăsta. Dar alt lucru-i de mirare! Că Miță, ori de câte ori era trimis să cumpere o sticlă cu lapte, cu oțet, cu ulei, întotdeauna din senin se-mpiedica și fărâme-fărâmițe le făcea. Și nu numai atât. Farfuriile, ceștile, borcanele cu gem, în cioburi și fărâme le prefăcea, numai cu mâna dacă le atingea...

Și în lume Miță se purta tare urât. Ziua întreagă hoinărea și orice pietricică găsea, de mână i se lipea. În fiecare săptămână câte-o fereastră din vecini spârgea. Băț ori nuia din garduri și din copaci smulgea, câinii și pisicile le fugărea până le ametea.

Și mai avea Miță-Fărâmiță o vecină, o fetiță: Maricica o chema. Se juca împreună cu ea uneori, dar până la urmă ori piedică îi pune, ori de codițe cu amândouă mâinile o înșfăca. De la o vreme Maricica cum îl zărea, îngrozită fugea și-n casă se ascundea.

Nici hainele pe dânsul nu ședeau ca pe orice băiețuș, degeaba-i călca și scrobea mama cămășuica mai albă ca o floare, că de dimineață și până-n seară o boțea și-o terfelea, de parcă-ar fi mers de-a bușelea. Pantalonii îi cădeau din bretele pe jos, iar ghetele le purta pe dos. Degeaba îi cosea bunicuța frumusețe de surtuc, că atârna pe dânsul ca pe-un butuc.

Și fiindcă tatăl lui Miță era maistru cizmar, băiatul primea în fiecare toamnă cele mai frumoase ghete în dar. Dar vai! Cum le încălța, parcă n-avea în picioare ghete, ci rachete! Lovea ca un cal năvălaș cu copitele potcovite în toate lucrurile întâlnite! Dacă era ploaie, unde era noroiul mai mare, acolo-i plăcea să se joace, vârandu-se băltoace!

La școală, Miță-Fărâmiță tot așa se purta. Cărțile și caietele erau roase, ferfenițite, foile cu pete de cerneală și cu magiun de prune mânjite. Creioanele în penar le avea boante și ciopârțite. Orice peniță în mâna lui Miță căpăta cu totul altă folosință: vârf de săgeată, cui, zbârniitoare, și vai de foaia caietului când penița căpăta adevărata ei întrebuințare. Literele pe caiete se clătinău de parcă ar fi fost bete, una mai sus, alta mai jos; nu cu tocul și penița, ci cu furca pe rândurile caietului parcă le-ar fi pus: turtite, înghesuite, pocite.

În clasă, Miță, în loc să fie atent la explicațiile învățătoarei, era cu gândul la recreația mare. Arunca în capul colegilor cu cocoloașe de hârtie, se strâmba la fete ca maimuțoiul de la menajerie.

Și n-aș putea spune că Miță-Fărîmiță era îndărătnic. Nu! Uneori se căia cu lacrimi amare (când supărarea celor din jur era mai mare). Alteori pleca nasul în jos și se ruga duios:

— Altă dată n-am să mai fac.

Dar a doua zi nu se schimba cu nimic. Și când învățătoarea îl muștra, din nou se căia:

— Nu știu ce să zic! Poate că-s fermecat! Și eu aș vrea să-mi găsesc un leac. Dar tot ce-mi pun în minte să fac de folos îmi iese pe dos.

De la o vreme bunica încerca să creadă că nu-i Miță vinovat, că o fi bolnav ori fermecat. Credea chiar că e nevoie să se ducă la un doctor care să-i facă un consult. Dar nici părinții, nici învățătoarea nu voiau să audă de una ca asta. Ei nu credeau că Miță are niște mâini cu niște apucături atât de stricătoare. Ce era de făcut? Asta o s-o aflați în povestirea următoare...

Fufu și Cocofifi

de Laura Olteanu

Furnica Fu-fu fiind cea mai mică, adică mezina familiei, rămăsese singură acasă. Părinții și celelalte surori plecaseră din zori la piață să aducă ceva extrem de gustos: un cotor de măr. Mama îi lăsase lui Fu-fu o sămânță de mac să joace fotbal cu ea, dar jocul de unul singur nu-i frumos, așa ca furnica se îmbracă și plecă să-i facă o vizită maimuței Cocofifi.

Cocofifi era în grădină și citea o carte cu povești. Doar că o ținea de-a-ndoaselea, adică nu citea, se plictisea. Numai așa Fu-fu îndrăzni s-o deranjeze. Se sui sus pe muchea unei foi și strigă veselă:

— Cocofifi!

— Tu ești Fu-fu?, o descoperi dezamăgită Cocofifi. Credeam că o literă care vrea să iasă din carte.

— Dacă dorești, pot să mă ascund printre litere și tu să mă descoperi. Vrei?

— Ce, sări Cocofifi, să râdă toți de mine că mi-am ales amică de joacă un punctuleț umblător? Șterge-o de aici! Eu mă joc cu elefantul Singapur. Ca să-l văd nu am nevoie nici de lunetă, nici de microscop.

Elefantul Singapur o acoperi cu o rafală de praf. Își făcea, cum s-ar spune, baia de dimineață: aduna praf cu trompa și și-l pulveriza pe cap și pe spate.

Deși îi intrase praf și în ochi, Cocofifi continuă lingușitoare:

— Singapur, vrei să ne jucăm?

— Da, așteaptă să-mi mestec busuiocul.

De voie, de nevoie, Cocofifi așteptă resemnată până Singapur mestecă bine, bine tot busuiocul. Ca să-și facă de lucru, ea pregăti un leagăn: luă o scândură lungă, sub care

așeză un bolovan — în așa fel încât scândura să stea în cumpănă — apoi se așeză pe un braț al balansoarului.

Singapur se instalează în capătul celălalt al leagănului. Scândura se înclină imediat în partea lui și așa rămase.

Cocofifi invită alături de ea și alți prieteni: ursulina Greta, capra Aspasia, motanul Grigore. Nu mai încăpeau pe scândură, se țineau agățați unii de alții ca un ciorchine și totuși cumpăna continua să stea înclinată în partea lui Singapur.

Au așteptat să mai suie în leagăn și iepurașul Robert cu pușorul Marcel. Fluturile Paul se așeză ca o fundă pe capul lui Marcel. Și totuși mai lipsea puțin ca să înceapă jocul, o greutate cât o scamă, pentru ca leagănul să înceapă să se balanseze. Ca la o comandă, toți prietenii strigară în cor:

— Fu-fu, vino să te joci cu noi!

Bucuroasă, furnica sui lângă pușorul Marcel, leagănul se înclină și jocul mult așteptat începu.

— Ca să vezi, se miră Cocofifi, fără o virguliță nu ne-am fi putut juca.

Dar nimeni n-o mai asculta, pentru că leagănul între cer și pământ era prea frumos.

Lecție pe buturugă

de Vitali Kuzovik

Ciupi trăia într-un mare furnicar aflat în apropierea unei buturugi putrezite. În fiecare dimineață mergea la școala furnicilor, unde buna și înțeleapta mătușă Tapa le învăța și le supraveghea.

- Astăzi, dragele mele, vom încerca să cunoaștem pădurea în care locuim. Veniți după mine! Să vă țineți una după alta, să nu vă rătăciți!.

Mătușă Tapa mergea în față, iar după ea mergeau în șir indian elevele. Ciupi era ultima.

- Pe buturuga asta vom face primul popas, spuse învățătoarea, Ce vedeți?

- Cineva a făcut o movilă și a pus pe ea niște bețe de mesteacăn, răspunse Ciupi.

- Este furnicarul vostru, spuse zâmbind Tapa.

- Cine l-a îngrădit și de ce? întrebă Năzdrăvana.

- Aflați că oamenii l-au îngrădit.

- Oamenii? Cine sunt ăștia? începură să curgă întrebările.

- Oamenii sunt ființe mari și foarte puternice. Ei sunt cei mai tari din lume și merg pe două picioare.

- Cum pot sta numai pe două picioare? Fiecare din noi are șase picioare și de aceea suntem atât de sprintene, gândi cu glas tare Ciupi.

- Și oamenii sunt sprinteni. Ei ocrotesc furnicile deoarece noi distrugem cu forțele noastre gândăceii dăunători, omida nesățioasă care produc mari pagube pădurii. De aceea oamenii ne numesc insecte folositoare sau sanitarii pădurii.

- Dar de ce oamenii apără pădurea dacă nu trăiesc în ea?
  - Pentru că pădurea ne ajută și pe noi și pe ei să respirăm. Frunzele verzi produc oxigenul pe care-l inspira și animalele, și oamenii, și insectele.
  - Trebuie să ne temem de oameni? întrebă Ciupi.
  - Firește că nu. Din păcate și printre acești uriași amabili se întâmplă să mai fie unii răi. Pentru a se distra pot să împrăștie și să distrugă locuința noastră, să facă din furnicar o jucărie.
  - Ce groaznic! se văită Curioasa.
  - Nu te teme, copilă. Nu sunt prea mulți din aștia printre uriași, o liniști mătușa Tapa.
  - Pe aceștia trebuie să-i ciupim și să-i stropim cu acidul nostru al furnicilor. Atunci vor înțelege că nu trebuie să ne distrugă, ținu să adauge Năzdrăvana.
- Furnicile părăsiră buturuga și porniră iar la drum.

Concertul

La opt fix, la repetiții,
Felix face exerciții,
Uneori la xilofon,
Alteori la saxofon.
Atât de mult exersează
Că vecinii “explodează”!
Vai, vai, vai și aoleu!
Îi doare capul mereu!
Nu-înțeleg că e urgent:
În curând vom da concert
Pentru întregul ALFABET!

Eu c-un pix și un caiet,
La expoziție merg direct,
Fiindcă acolo sunt expuse
(După cum Felix îmi spuse)
Instrumente muzicale:
Xilofone și țambale.
Dacă-mi iau și-un saxofon,
O orgă și înc-un trombon,
Vom avea echipament
Să dăm al nostru vesel concert
În cinstea dragului ALFABET!

Apă de vară

după Fodor Sandor

Cipi, piticul cel drăgălaș și harnic, care trăia în scorbura Fagului Uriaș din pădure, primi într-o zi de vară, pe neașteptate, vizita unei prietene, piticuța Scânteioara. Se înseră, dar musafirul nu dădea nici un semn că ar vrea să plece acasă. De altfel, în Luminiș încă nu înfloriseră florile de păpădie! Iar Scânteioarei nu-i prea plăcea să meargă prea mult pe jos. Sau nu era obișnuită. Așa că imediat acceptă invitația lui Cipi de a înnopta în scorbura unde locuia el. Se și instalează în apartament, repede, iar gazda, Cipi, împreună cu prietenul său, Meșterul Cârțiță, poreclit Surzilă își așternură un culcuș în aer liber, sub frunzele Brusturelui cel înalt.

Cipi se trezi în zori de zi, plin de preocupări.

— Scoală, Surzilă, își îndemnă prietenul, azi avem o agenda deosebit de încărcată.

— Tu ai întotdeauna o agendă deosebit de... mormăi supărat Surzilă.

— Avem un oaspete, îl făcu atent Cipi.

— Se prea poate, dar și eu sunt oaspete, și vreau să stau în ospetie și să fiu ospătat după legile ospetiei! afirmă Surzilă foarte hotărât.

— Astfel de prieten îmi ești tu? Nu vrei să-mi ajuți un pic?...

— Un pic da, dar mult, nu.

— E O.K.! Te rog atunci să te îngrijești să avem rouă pentru toată ziua! Acuma, în zori, e mai ușor de adunat, e mai multă, mă auzi? Ieri după-amiază de-abia am strâns de sub tufe câteva picături! de-abia am umplut păhărelul din petale liliachii. Acum poți aduna chiar și o găleată, să aibă Scânteioara câtă rouă vrea! Eu mă îngrijesc până atunci de fragi, și aduc și nițică miere de la Al-binele sălbatice.

— Scoală-te, auzi?!

Surzilă își dădu seama că nu mai are nici o scăpare. Cine gândește, energie economisește, se gândi și repede se mișcă în pat, energie economisind bogat.

— Auzi? îl mai întrebă Cipi.

— Aud. Lasă roua în seama mea, zise prefăcându-se că se scoală în grabă. Dar cum ieși Cipi de sub Frunza de Brusture, se culcă la loc. Rouă?! mormăi. Doar nu-s bolnav! După câte știi n-am mâncat ciuperci otrăvitoare!

În drumul său, Cipi o salută pe Pasăre care și ea se trezise devreme.

— Dragă Pasăre, pentru dimineața de azi cântă ceva deosebit, dacă se poate... Știi... avem un oaspete.

— Așa e bine, așa e bine... zise binevoitoare Pasărea.

— Și anunță-l pe Iepure să-și calce bine urechile! Să nu mă facă de rușine!

— Așa e bine! mai spuse Pasărea și zbură spre Iepure, să-i transmită mesajul piticului. De-abia după aceea va începe ea concertul de dimineața, să n-o trezească prea devreme pe micuța musafiră.

Cipi o privi mulțumit: Ce bine e sa ai prieteni gata oricând să-ți vină în ajutor!

Și nici nu observă că nu mai este neliniștit. Marea sa neliniște parca o luase apa. Zburase odată cu noaptea.

Între timp se trezi și Scânteioara. Ieși din scorbură, își potrivi vestuța din petale de mac și își netezi fusta din petale de cicoare.

Între timp se trezi și Scânteioara. Ieși din scorbura lui Cipi, își potrivi pieptărașul din petale de mac și-și netezi fusta din petale de cicoare.

— Bună dimineața, băieți! Vocea ei melodioasă ca un clopoțel se auzi până la Frunza de Brusture; dar de acolo, drept răspuns, nu veni decât sforăitul cinstit si temeinic al lui Surzilă.

Se apropie tiptil și ridică Frunza de Brusture.

— Bună dimineața, Surzilă!

Jupân Cârțiță se sperie. Mai întâi o privi năuc pe Scânteioara, apoi își aminti de ceva și sări în sus îngrozit.

— Oh! Vai! Roua! țipă și o întinse spre scorbura lui Cipi. Luă de acolo o găleată din coajă de brad și se făcu nevăzut.

— Oare ce l-o fi apucat ? se miră Scânteioara. Dar nu avu prea mult răgaz să se mire: de pe creanga de la poalele Fagului Bătrân se auzi concertul de dimineață al Păsării, care, de ce să nu recunoaștem, era deosebit de bogat în triluri.

— Bună dimineața, Păsărico! o salută Scânteioara pe cântăreață. Îți mulțumesc că m-ai delectat cu cântecul tău, dar îmi pare rău că l-am trezit din somn pe sărmanul Surzilă!

— Așa e bine! Așa e bine! se bucură Pasărea ciripcirind, ciripicirind.

— Pe Cipi nu l-ai văzut ?

— Imediat! Vine imediat! răspunse Pasărea.

A și venit dar nu Cipi, ci Surzilă. Venea călcând iarba cu mare atenție: aducea găleata din coajă de brad plină cu boabe de rouă.

— Ti-am adus, ca să zic așa... Bea... dacă vi s-a făcut sete. Dacă golești găleata, mai aduc una...

— Ei, se miră Scânteioara, ce repede ai adunat o găleată întreagă de rouă!?

Scânteioara gustă rouă cu o petală de floare.

— E bună, zise după ce sorbi prima înghițitură. Parcă e mai bună decât cea de ieri. De unde ai adunat-o?

— Pe asta?... Roua?... Sigur că... de pe frunzele de alun. Ele strâng mai multă rouă. E rouă de alun...

— Aha! așa mai înțeleg și eu, zise Scânteioara.

— Așa e bine! Așa e bine! ciripi Pasărea.

Scânteioara tocmai vru s-o întrebe: ce vrea să spună. Dar chiar atunci îl zări și ea pe Cipi, care se apropia dinspre Bradul cel Bătrân. Venea gemând, atât era de încărcat. Ducea în spinare o desagă din frunză de măcriș.

— Bună dimineața, dragă Scânteioară! zise și scoase din desagă frăguțe înmuiate în miere. Pentru micul dejun.

— Ești drăguț, Cipi, bună dimineața! Dar mai întâi de toate m-aș cam spăla. Voi unde țineți apa de vară ?

Cipi îl privi descumpănit și neajutorat pe Surzilă.

— Asta-i acum! — mormăi Surzilă. Apă de vară!

— Apa... de cum ai spus? întrebă Cipi.

— Păi, apa de vară. Voi nu obișnuieți să vă spălați?

— Ba da, obișnuim, cum sa nu, obișnuim chiar mult de tot! interveni Surzilă, ca să nu răspundă Cipi. Numai că mie doctorul Bufniță mi-a interzis categoric spălatul. Din punct de vedere al sănătății, nu-mi priește. Deși aș vrea... eu mă dau în vânt după apă... și dușuri...

— Ție doctorul Bufniță ți-a interzis preamultmâncatul, supraalimentarea, nu spălatul, nu spălarea... îi reaminti Cipi.

Surzilă nu se simți jignit.

— In mare, e același lucru, răspuns. Dar Scânteioara nu se arată curioasă să afle în detalii profunzimea acestei meditații filosofice.

— Deci unde e apa de vară ? îi întrebă.

—Ahaa!... apa de vară! îi reveni lui Surzilă voia-bună, văzând că nu-l mai înghesuie cu spălatul și cu igiena corporală, cu periuța de dinți... Apa de vară se află în Izvorul de vară, acolo o ținem, conservată, depozitată; acolo se spală și Cipi, în fiecare dimineață. Poteca asta, arată el o cărăruie aproape invizibilă, duce exact acolo!

Scânteioara plecă spre Izvor. în drum a rupt câteva petale de margarete, să aibă prosop curat...

— De ce este Izvorul acesta Izvorul de vară? îl întrebă Cipi pe Surzilă. Doar și iarna e tot acolo, în același loc.

— Păi, fratele meu, iarna el e Izvor de iarnă, iar vara e de vară. Și așa nu e important, ce e cu adevărat adevărat, ci ceea ce spuneam că este. Scânteioara vrea apă de Vară, să fie și Izvorul de vară! Nu?

— Ce ciudat vorbești, Surzilă. O să mă mai gândesc la acest concept... Dealtfel, te-am rugat să aduni niște rouă, pentru Scânteioara, ai adus-o?

— Privește! arată Surzilă spre găleata plină.

Cipi o privi; apoi se uită plin de mulțumire la prietenul său.

Zise:

— Totuși, ești un tip cinstit.

— Bună dimineața, băieți!

ZIUA COPILULUI

Când iunie ne bate la ferestre,
Cu boabe roșii de cireșe coapte,
Și-n lanuri spicul galben se trezește
Foșnind în soare râsete și șoapte,
Când florile din parcuri și grădini
Înalță către cer parfum și rouă,
Când vara-ncununată de lumini
Ne mângâie cu palmele-amândouă,
Atunci e ziua noastră, dragi copii,
Și lumea toată intră-n sărbătoare
Iar inimile noastre-s ciocârlii,
Ce duc aceasta lume către soare!

Să ne amintim de vară

de OCTAV PANCU-IAȘI

Liana făcea plajă, se bronzase ca o ciocolată cu lapte și cu alune, iar acum își făcea tocmai socoteala că în câteva zile va arăta ca o ciocolată amăruie.

Nu băgă de seamă când veni lângă ea meduza sau mai bine-zis, își dădu seama că venise cineva lângă ea, dar crezu că e gemul de pere. Drept care îl și salută :

— Bună dimineața, gemule de pere !

— Îmi pare rău, spuse gemul de pere, dar să știi că eu sunt o meduză.

— O meduză ? ! se bucură Liana. Ce bine îmi pare că, în sfârșit, cunosc personal o meduză.

— Și eu, spuse meduza, sunt încântată că te cunosc personal. Deși, ca să fiu sinceră, simt față de tine un pic de invidie.

— Dacă îți place costumul meu de plajă, crezu Liana că e invidiată pentru costumul ei de plajă, te las să copiezi modelul.

— Ah, ah ! făcu meduza, nu la costum mă refeream, deși e foarte simpatic : are, după câte număr eu, 143 de buline albastre, grozav de albastre... mă refeream la faptul că tu ești în plină vacanță, pe când noi, meduzele, suntem la mijlocul anului școlar...

— Cum ? se miră Liana, voi învățați vara ?

— Bineînțeles, răspuse meduza.

— Și iarna ce faceți ?

— Ce să facem ? Când nu patinăm, stăm de vorbă, croșetăm, bem ceaiuri...

— Ceaiuri sărate ? întrebă Liana.

— Numai atât cât trebuie, răspuse meduza.

— Aha, făcu Liana, și în ce clasă ești ?

— Într-a-ntâia B.

— Știi cât fac unu și cu unu ?

— Azi nu mai știu, regretă sincer meduza, dar ieri făceau foarte bine, erau sănătoși și veseli.

— Dar de citit ai învățat să citești ? o întrebă Liana.

— Sigur. Mă mai încurc numai la literele mari și la cele mici. Pe cele mijlocii le știu la perfecție.

— Aveți și ore de gimnastică ? se interesă Liana.

— Avem. Numai că noi le spunem ore de muzică.

- Poate, fu de părere Liana, asta se întâmplă pentru că n-aveți ore de muzică.

— Ba avem și ore de muzică, dar pe acestea noi le numim de gimnastică.

— Învățați să înotați ?

— Nu. Înotăm ca să învățăm. La noi toate sunt ciudate. Uite, vezi corabia aceea în zare ?

— O văd, spuse Liana.

— Eu n-o văd, spuse meduza. Dar vezi pescărușul acela care zboară ?

— Îl văd, spuse Liana.

— Eu nici măcar nu-l zăresc, spuse meduza. Nu-i așa că-i ciudat ?

— Foarte, recunosc Liana.

Când se făcu ora zece meduza întrebă dacă e ora zece și Liana îi răspunse că e ora zece.

— Asta înseamnă că recreația mare s-a terminat și trebuie să te părăsesc. La revedere, Liana. Pot să vin și mâine la tine?

— Sigur. Să vii în fiecare zi !

Și meduza veni în fiecare zi, în afară de o joi când, nu se știe de ce nu putu veni, și nenorocirea e că nici n-o să se știe vreodată.

Între timp, Liana se bronză atât cât își dori și ajunse ca o ciocolată amăruie. Pe meduză n-o uită și-i scrise de câteva ori pe adresa : „Meduzei din clasa întâia B, Marea Neagră, Mamaia, Post-restant !”